

2009/2010

UTRIP OŠ BELTINCI

Glasilo učencev OŠ Beltinci

Izdala
OŠ Beltinci

Zbrala in uredila
Cvetka Rengeo
Danilo Lebar

Jezikovni pregled
Cvetka Rengeo

Računalniško oblikovanje
Danilo Lebar

Fotografije
Danilo Lebar

Tisk
Tiskarna S-tisk, d.o.o.

Beltinci, junij 2010

Vsebina

Začnimo z najmlajšimi	3
Bili smo v šoli v naravi	5
Naučili smo se pisati	7
Nadaljujemo zgodbo	8
Imamo bogato domišljijo	10
Utrip v OPB	13
Domišljija ne pozna meja	14
Opazujemo naravo	18
Naša doživetja	20
O demokraciji	26
Razmišljamo o AIDS-u.....	32
Učimo se nemško	35
Učimo se angleško.....	45
Učimo se špansko.....	47
Ljubezen je večna	47
Razmišljamo	51
Za konec	55

Predgovor

Ko pride mesec junij, šolski dnevi začnejo teči na drugačen način. Temperatura ozračja se dviga, šolske klopi pa kar naenkrat postanejo radožive in sproščene. Sončni žarki so nas napolnili z novo energijo, misel na dolgo in vroče poletje pa nam pomaga, da naši zadnji dnevi v šolskem letu 2009/2010 minevajo še hitreje.

Tudi nova številka šolskega glasila Utrip naznanja, da je spet konec še enega šolskega leta. In seveda, da je pred nami čas, ki se ga vsi veselimo - poletne počitnice.

Kakršnikoli so vaši načrti, verjamemo, da bo Utrip našel mesto na vaši polici ali v predalu in upamo, da vam bo morda kdaj polepšal kakšen trenutek ali obudil spomine!

Začutite ob listanju in prebiranju literarni in umetniški utrip učencev OŠ Beltinci!

Začnimo z najmlajšimi

ZAKAJ RAD/-A HODIŠ V ŠOLO?

V šolo rad hodim, da se kaj naučim in bom več znal.

Jan Sreš, 1.a

V šolo rad hodim, ker potem lahko grem v srednjo šolo in sem nekaj po poklicu.

Blaž Zver, 1.a

V šolo rada hodim, da se vsak dan družim s prijatelji in prijateljicami.

Vanesa Pivar, 1.a

V šolo rad hodim, da se lahko igram s prijatelji in se kaj novega naučim.

Lan Slavinec, 1.a

V šolo rad hodim, ker hodimo na izlete.

Maj Janža, 1.a

Ker se učimo, računamo, pišemo, ustvarjamo, plešemo, pojemo, barvamo, se učimo števila od 1 do 10 in abecedo. Lepo je bilo, ko smo šli spoznavat stare hiše.

Taya Cmager 1 b

V šolo rad hodim, ker se učimo in igramo, pri podaljšanem pa se zabavamo.

Nejc Markoja, 1.b

V šolo hodim zato, da se učim in da hodim na plesne vaje, pa še zato, ker imamo telovadbo.

Eva Tivadar, 1.b

Da se učimo in igramo, rišemo in telovadimo in da se igramo črnega moža.

Marko Bukovec, 1.b

Ker se učimo, se kaj igramo, beremo knjige in imamo v petek zadnjo uro likovno.

Žan Ferenčak, 1.b

V šolo hodim, da bom znal pisati.

Julijo Horvat, 1.b

Ajša Bakan, 1.a

Rada hodim v šolo, ker se z Janom igrava med odmorom.

Žana Tivadar, 1.b

V šolo rada hodim, ker imam v šoli veliko prijateljev in prijateljic.

Nuša Kolman, 1.c

V šoli mi je najlepša matematika, telovadbo, likovna vzgoja in spoznavanje okolja. Rad sem zunaj na igrišču, kjer tečem in se skupaj s sošolci igram.

Blaž Gomboši, 1.c

V šoli najraje tečem po »rdečem krogu« na igrišču. Najbolj všeč pa mi je, da smo vsi veliki prijatelji.

Manja Klemenčič, 1.c

Blaž Gomboši, 1.c

V šoli mi je najbolj všeč, ko smo lahko v rdeči dvorani in si lahko ogledamo risanko ali film. Rada imam slovenščino in spoznavanje okolja, kjer se učimo o naravi.

Urška Tkalec, 1.c

V šolo rad hodim, ker se učimo in imamo krožke. Najraje hodim k mini nogometu in planinskim uricam. Najbolj všeč mi je bil izlet v živalski vrt.

Tristan Baligač, 1.c

Manja Mesarič, 1.c

Bili smo v šoli v naravi

Videli smo čudežni vodnjak. Jahali smo konja. Bilo je še nekaj snega. V gozdu je veliko mravljišče in veliko iglastih dreves. Bilo je še jezero. Z vodo iz jezera delajo sneg.

Opravili smo pohod. Slišali smo zgodbo o povodnem možu. Ogledali smo si staro cerkev.

Vožnja domov z avtobusom je bila prijetna.

Katja Košec, 2.a

Jan Maučec, 1.c

Letos smo se vsi peti razredi odpravili na petdnevno šolo v naravi na Pohorju. V ponedeljek zjutraj smo vstali, se odpravili na avtobusno postajo v šoli in se odpeljali z avtobusom. Vozili smo se približno eno uro in pol.

Ko smo se pripeljali na Pohorje, smo najprej razpakirali svoje stvari. Vsak dan smo vstajali ob pol osmih, spat pa smo šli približno petnajst minut do desetih zvečer.

Ko smo vsako jutro vstali, smo se oblekli in odšli na zajtrk. Po zajtrku smo vzeli svoje smuči, čelado, smučarska očala, palice ter smučarske čevlje in odšli na smučišče. Tam smo se razvrstili v dve skupini. Eni v boljšo skupino, v to skupino smo šli tisti, ki smo se že smučali, drugi pa v skupino za začetnike, tja pa so šli učenci, ki so takrat prvič stopili na smuči. Ko smo se razvrstili v skupini, smo najprej poslušali navodila učitelja. Potem se je učitelj spustil po hribu navzdol, mi pa po vrsti za njim. Ko smo prišli dol, smo se prijeli za sidra in pripeljala so nas nazaj na hrib. Ko je bila ura približno pol dvanajst, smo se odpravili nazaj v koč. Ko smo se ogreli, smo šli na kosilo. Po kosilu smo vedno imeli eno uro prosto. Takrat smo večinoma počivali ali se igrali družabne igre. Po končanem počitku smo se spet odpravili na smučišče.

Ko je bila ura okrog pol štirih popoldne, smo se spet vrnili v koč. Dobili smo popoldansko malico, jo

pojedli in odšli v sobe. Ta čas smo večinoma počivali in se pogovarjali. Ob pol šestih smo odšli na večerjo. Pred večerjo smo vsak dan imeli predstavitve različnih dejavnosti, npr. o splavarjih, divjih živalih ... Po predavanjih smo se oprhali in odšli v postelje. Tako se je ponavljalo vseh pet dni. Zadnji dan, v petek, smo imeli tekmovanje v smučanju. Po tekmovanju smo imeli kosilo in se z avtobusom odpeljali nazaj domov. Vsem nam je bilo žal, da smo že morali domov, saj je bilo zelo lepo, po eni strani pa smo bili tudi veseli, da spet vidimo svoje starše in sorodnike. Na Pohorju mi je bilo zelo lepo, zabavno, poučno in upam, da mi bo ta šola v naravi ostala za vedno v spominu.

Teja Maučec, 5.a

Ana Žižek, 4.c

Na Pohorju je bilo zelo lepo, saj sem se naučila smučati.

Smučanje mi je šlo zelo dobro od nog, saj sem se že smučala, ko sem bila stara tri leta. Smučati so nas učili trije učitelji: učitelj Miro, Igor in Marko, pomagala jim je tudi učiteljica Nataša. Veliko si nas je izposodilo smuči na Arehu, nekateri pa so imeli svoje. Učitelj Igor je bil zelo zabaven, saj je vsa dekleta poimenoval »Vlaste«, fante pa »Peroti«. Tudi učitelj Miro nas je poimenoval po svoje: dekleta smo bile »Petre«, fantje pa »Sašoti«.

Pri ocenitvi sobe nismo bile prav dobre, saj smo dobile eno štirico in dve petki. V sobi sem bila skupaj z Moniko, Petro, Nušo, Patricijo in Mirjam.

Ko je napočil petek, smo bili vsi malo na trnih, ker smo imeli tekmo. Ko je bila tekma končana, smo šli pospravljat kovčke. V ponedeljek smo dobili diplome. Ko sem slišala, da sem prva, sem se res razveselila.

Smučati znam in imeli smo se zelo lepo. Če bi lahko, bi se vsak dan smučala.

Lucija Vidonja, 5.c

Naučili smo se pisati

MOJ DEDI
 MOJ DEDI JE STAR.
 JE DOBREGA SRCA.
 JE MAJHEN.
 IMA SIVE LASE.
 STAR JE 69 LET.
 ŽIVI PRI NAS. IMAMO
 VELIKO STANOVANJE. MOJ
 DEDI JE DOBRE PAMETI.
 IMAM GA ZELO RODO,
 ROK GRUŠKOVNJAK
 ZA.

Sanjal sem
 Učil sem se v šoli za pi-
 lota. Vožil sem posebno leta-
 lo. Čez dva leta sem postal pra-
 vi pilot. Vožil sem potni-
 ke po celim svetom. Priletel sem
 v Nemčijo. Gradili smo po-
 stajo. Imeli smo denar. Bil sem
 predsednik. Letel sem v Slove-
 nijo. Bil sem srečen. Imel
 sem družino. Rad živim.
 Marko Rempež z.a

Bila sem učiteljica
 Heila sem otroke. Gledala sem
 ruske. V beličke sem pisala
 obetila. Odhlepala sem gordinolo.
 Šli smo run na izpostno
 razgoja.

Lara Telhar z.a

Naša učiteljica
 Učiteljica je prijazna.
 Naučila nas je pisane črke.
 Zdaj nas uči cm, m in kg.
 Dobro sreci imamo nas spretno.
 Emma nas rada. Jexi se, ko so
 učenci poudni. Zelo rada
 se pogovarja s drugimi
 učiteljicami.

David Novak z.a

Iva Filip, 2.a

Maja babica
 Maja babica je lepa.
 Ima modre oči in v
 penziji. Kuha dobra kosila.
 Je lepa. Je prijazna.
 Rada hodi na izlete.
 Dela na vrtu. Zela
 dobre pogoste sva narediti.

Tina Mauček
 Lara

Ogledali smo si grajski
 ribnik
 Pri grajskem ribniku smo videli
 veliko zelenih vodnih družic. Ob
 vodi pa ravnica. Bila je lepa, ker
 smo na tih našli še muarjce.

IVA FILIP
2.a

Klara Smej, 1.b

Nadaljujemo zgodbo

NADALJEVANJE ZGODBICE PET KUŽKOV IŠČE PRAVEGA

Bobi in Miha sta šla v gozd. Miha je zakuril ogenj. Zapihal je veter, zaspala sta. Priletela je sovica Oka. Bobi se je prebudil. Začel je lajati. Prebudil je Mihca. Mihca je bilo strah. Miha in Bobi sta odšla domov in srečno živela do koca svojih dni.

Boštjan Ozmec, 2.m

Miha in Bobi sta šla na Japonsko. Videla sta polno ljudi. Bobi je zagledal trgovino, kjer so pekli hot dog in je zalajal. Miha je imel s sabo denar in obema kupil hot dog. Šla sta naprej in sta prišla v športno trgovino. Kupila sta si motor in se odpeljala domov.

Jan Plej, 2.m

PRAVLJICA »ZDRAVNICA ZA MUHE«-MALCE DRUGAČE

Nekoč je živela Lara, ki je imela rada živali. Lara je šla po stopnicah, našla muho in ji preštela noge. Na vsaki strani je imela tri noge. Potem je prišla mama in jo pregledala. Rekla je, da je muha bolna. Lara ji je naredila posteljo. Prinesla ji je med. Muha je

prikorakala iz postelje in polizala med. Odletela je domov in svojim prijateljicam in prijateljem povedala, kako lepo se je imela. Mama je rekla Lari, da če bo veterinarika, bo lahko ozdravila medvedka, kučka, orla in muho.

Larisa Sreš, 2.m

Nekega dne je Lara na stopnicah zagledala muho. Skoraj bi jo pohodila. Muhe ponavadi odletijo. Lara jo je pregledala. Muha je izgledala, kot če bi bila bolna. Mama je rekla, da ji lahko pomaga. Lara ji je naredila posteljico iz pokrova za marmelado in ji prinesla vodo. V vodo je dala malo medu. Ko je muha zavohala sladko, je začela piti. Lara je zakričala: »Mami, poglej! Pije!« Mama je odložila svoje delo in šla pogledat muho. Muha je bila že boljša. Lara jo je opazovala, muha pa je odletela v lep sončen dan.

Lara Mesarič, 2.m

NADALJEVANJE PRAVLJICE VOLK IN SEDEM KOZLIČKOV

Kozlički so priredili zabavo. Na zabavo so prišli lisica Mica, veverica Cvetka, zajklja Martina in glasbeniki. Zabava je trajala vse do jutra. Zjutraj so šli pogledat, ali je volk še živ. Volk je bil

mrtev, skakali so od veselja. Zvečer je koza brala pravljico.

Lara Mesarič, 2.m

Tina Maučec, 2.a

Tallayla Kerčmar, 1.c

Imamo bogato domišljijo

KAKO OSVOJITI SIMPATIJO?

Jaz bi izvedel sončni trik. Moj trik gre tako:

Vzamem lonček z vodo in ga postavim na sonce. Počakam 3 ure in dodam 3 skodelice cedevite. Potem ji dam ta napitek.

Mihail Trajanovski, 3.a

JAZ IN ŠOLA

Živijo! Ime mi je Taček. Sem muca, ki je zelo radovedna. Ko sem šel na sprehod skozi Lipovce, sem padel v neko hišo, ki je grozljiva. Naenkrat sem slišal nek čuden zvok. Hotel sem izvedeti, kaj je to. In to je ... Pes! Reši se, kdor se more! Nato sem zbežal iz hiše. Bil sem tako zmeden, da sem po pomoti zbežal v šolo. Tam se je naenkrat vse začelo tresti, videl sem veliko otrok. Med njimi sem videl tudi mojo prijateljico Tino. Tina namreč hodi v šolo, bolj natančno, že v tretji a. Zdaj pa se moram vrniti domov. Toda kako? Čakaj, kje je 3. a? A, že vem! Malce naprej, zdaj še levo in spet naprej. Tukaj je 3. a. Zdaj pa poiščem

še Tinino torbo in skočim vanjo. Potem me bo odnesla domov in nihče ne bo vedel, da sem bil v šoli. Zdaj pa počakam šolski zvonec. Upam, da bo kmalu zvonilo, ker je v torbi zelo malo prostora.

Erik Kučan, 3. a

NA KONCU SVETA

Na koncu sveta je tista zemlja, ki se imenuje Svet za najljubše ljudi. V tisti državi govorijo vse jezike, zlati jezik je slovenski. Tam opravljajo vse tehnični roboti, oni skrbijo za rože in jih zalivajo. Denar so odpadne reči, ki jih umijejo, hiše imajo sezidane iz kock, imajo veliko rož in dreves. Veliko rišejo. Tudi jaz bi šla tja in s sabo vzela cel razred.

Zala Premoša, 3. a

Nuša Horvat in Ana Vegič, 3.c

Na koncu sveta rastejo bele lilije. Živali tekajo po gozdu in uživajo. Tam ni nobenega lovca, da bi ubil živali, ampak je čisto mirno. Je obilo hrane in živali imajo kaj za pod zob.

Cvetlice dobijo dež, tudi hrano. Tam je popoln mir, red in tišina. Letajo metulji, pikapolonice, čebele, hodijo jeleni, srne, medvedi, ježi, lisice in volkovi ter marsikatera žival. Tja prideš, ko zapreš oči in si že tam. Tudi jaz bi se kdaj peljala tja, ampak mama mi ne dovoli. Ha, ha, ha, saj je vseeno.

Špela Lepoša, 3. a

Na koncu sveta je mesto igrač, tam so igrače žive. Če hočeš kaj plačati, moraš zamenjati kocko za mleko ali mleko za kocko. Tja prideš tako, da vzameš predmet, ki ga ne rabiš, potem si zaželiš, da bi bil tam in si tam. Tam igrače tudi popravljajo in delajo druge.

Če prineseš lepo igračo, dobiš spet lepo igračo nazaj. Jaz si želim iti tja gledat čarovniško predstavo.

Jure Miholič, 3. a

MARMORNI KOLAČ ABECEDA

Sesatvine:

- 30 g abecede,
- marmor,

- 2 voščenci,
- 2 g cvetnih listov vrtnice,
- 1 g cvetnega prahu,
- voda.

Najprej v skledo zlijemo vodo, nato dodamo 20 g abecede in 1 voščenko. vse skupaj pomešamo in damo notri še 2 g cvetnih listov vrtnice. Zdaj dodamo še marmor, 1 voščenko in 1g cvetnega prahu.

Spečemo in potresemo z abecedo.

Zala Janža, 3. a

Saša Maučec, 4.c

POTICA ŠOLSKIH POTREBŠČIN

Potrebujemo:

- 1 zvezek,
- 30 g šiljenja,
- 2 tubi tempere
- 1 rumeno barvico,

- 3 brisalce,
- 10 bombic,
- 5 radirk.

Priprava:

Šiljenje damo v posodo in premešamo. Dolijemo tempero in ponovno premešamo. Ostane samo še radirka, bombice in brisalci, rumena barvica in zvezek.

Te sestavine damo v posodo in jih ročno premešamo. Damo v pečico, pečemo pol ure pri 150 stopinj. Dober tek!

Jan Tratnjek, 3. a

Aljaž Horvat, 1.c

DOMIŠLIJSKA TORTA

Potrebujemo:

- 3 kapljice vina,
- 5 majhnih radirk,
- 11 deteljic,
- 8 mišjih repov,

- 12 majhnih gobic za tablo,
- 1 ščepec sreče.

Iz 12 gobic za tablo naredi testo, dodaj 5 majhnih radirk in 8 mišjih repov. Dobro premešaj in dodaj 11 deteljic. Ko to narediš, dodaj 3 kapljice vina in nazadnje še 1 ščepec sreče.

Dober tek!

Ines Tkalec, 3. a

DEBELI PUJSEK

Ko pujsek bo zjutraj vstal,
bo Mihec že češnje nabral.
Ko Mihec v šolo gre,
se pujsek kopat gre.

Ko Mihec v odejo se zavije,
se pusjek z blatom prekrije.

Mihail Trajanovski, 3.a

Taya Cmager, 1.b

Utrip v OPB

Meni je lepo računati in se igrati. Učimo se lepo obnašati. Pri učenju si pomagamo.

Thomas Kasalo, 2.a

Rada se igram s Tajo. Lepo mi je, ko mi romska pomočnica Samira pomaga pri domači nalogi.

Kasandra Horvat, 2.a

Zelo hitro končam nalogo in se igram. Tudi računam.

Jure Vegič, 2.a

Lepo mi je, da imam tu prijatelje.

Noel Forjan, 3.a

Rad zlagam kocke. Rad rišem. Rad pišem. Rad se igram.

Niko Kavaš, 2.a

Ni mi lepo, ko mi Danijel nagaja.

Taja Karoli, 2.a

Rad ustvarjam in delam domačo nalogo. Rad se igram, pišem in rišem.

Alen Baša, 2.a

Rad se igram in računam. Rad sem tudi zunaj.

Danijel Zver, 2.a

V podaljšanem bivanju mi je najlepše, da lahko rišemo in se igramo. Delamo tudi domačo nalogo.

Nuša Horvat, 3.c

Všeč mi je, da se kartamo Uno.

Tadej Kramar, 3.a

V podaljšanem bivanju mi je všeč, da naredimo domačo nalogo, da se igramo in izdelujemo izdelke za razred in za domov.

Marko Pintarič, 3.c

OPB IV. skupina

Kaj mi je všeč v podaljšanem?

Kaj mi ni všeč v podaljšanem?

Kaj delamo v podaljšanem?

Utrinke zbrala Andrejka Zver, učiteljica v OPB

Domišljija ne pozna meja

POSTALA SEM MAMA

Nekega dne, ko sem hotela iti v šolo, sem rekla mami, da bi rada postala ona. Ko sem to izgovorila, sem se res spremenila v njo. Ona se je učila in hodila v šolo, jaz pa sem kuhala in pospravljala.

Ko je prišla iz šole, sem jo vprašala, kaj ima za nalogo. Rekla je, da mora napisati domišljijski spis. Dokler je ona pisala, sem jaz kuhala. Potem sva se najedli in šli ven. Zunaj sva se malo poigrali in hkrati zabavali. Šli sva notri in ker je bil na programu film, ki je bil zelo smešen, sva ga pogledali. Tako hitro je čas minil, da nisva niti pogledali, koliko je ura. Bila je točno tri. Rekla sem, da bo kmalu doma oče in da še moram zlikati in posesati. Ko je bila ura pol štiri, sem rekla, da mi naj malo pomaga, ampak ni hotela. Malo sem likala, potem pa sem si naenkrat zaželela spet postati otrok. To se je uresničilo in sem spet postala otrok, kot sem bila. Mami sem pomagala likati in sesati. Ko sem hotela iti ven, je prišel oče in vprašal, kako je bilo v šoli. Rekla sem, da v redu, čeprav nisem vedela, kako je

bilo, saj nisem bila jaz v šoli. Ko se je zvečerilo, sem se umila in šla spat. Bil je zelo lep dan in želela sem si, da bi bilo še večkrat tako, da bi z mamo zamenjali vloge. Najlepše od vsega pa je biti otrok.

Urška Zver, 4. a

Nino Erjavec, 4.c

V CIRKUSU

Nekega noči se mi je sanjalo, da sem klovnesa v cirkusu. Tam sem zabavala otroke, žonglirala in se smešno vedla ter zganjala norčije. Bilo je COOL!

Ker so cirkuške sanje bile kratke in se je začelo jutro, sem hitro stekla v šolo. Tam so bili tudi moji sošolci. Pri družbi smo se tisti dan učili o poklicih. Vsak je moral napisati, kaj hoče postati po poklicu, ko bo malo starejši. In jaz sem napisala, da bi rada postala klovnesa.

In res, ko sem bila starejša, pametnejša in večja, sem res postala

to, kar sem hotela - celo življenje zabavala ljudi, se smejala, zganjala norčije, žonglirala... Ta poklic mi je polepšal moje življenje.

Na eni predstavi pa sem padla z mize in k sreči si nisem poškodovala. Samo navihano sem se zasmejala. In tudi publika se je. Tako mi je bilo še lažje. V svojem poklicu sem uživala, saj se mi je zdel lep.

To je zares lep poklic. pa še zanimiv in smešen je. To je pa lahko vsak človek.

Ana Žižek, 4.c

Lara Vinkovič, 4.c

DEŽEVNI DAN

Danes je cel dan deževalo. Bil je zelo prazen dan.

Nihče ni hodil po ulicah, še avtomobili se niso vozili po cestah. Vse je bilo nekako sivo. Oblaki, ceste, vreme, skratka vse, kar je bilo možno. Še razmišljati nismo mogli, pa čeprav smo bili otroci danes v šoli. Le opazovali smo to sivino, ki smo jo

videli skozi okno. Bili smo žalostni in hkrati jezni, saj smo vedeli, da bomo danes cel dan med štirimi stenami in ne bomo zunaj. Pa ne samo zaradi dežja, tudi zato, ker je bilo zunaj zelo hladno. No, in tako je pet šolskih ur minilo. Odšli smo domov. Ker smo vsi imeli dežnike, je bilo malo bolj pisano. Tudi avtobusi so malce poživili dan, pa vendar ni nič skrilo našega dolgočasjeja in žalosti. Na poti s postaje sem našla porcelanastega pujska, ki bi naj bil znamenje sreče. Vseeno sem mislila, da me danes nič ne more osrečiti. Ko sem prišla domov, sem pujska odložila na pisalno mizo. Začela sem delati domačo nalogo. Zaželela sem si, da bi se naloga naredila sama, kar pa je bilo seveda nemogoče. No, vsaj mislila sem tako. Pujs se je začel premikati. Naenkrat so roke začele pisati kar same od sebe in naloga je bila končana v hipu. Vse se je odvijalo tako hitro, da nisem verjela, da je to storil pujssek, ki je stal pred menoj. Zato pa se je pred mano pojavila vila. Bila je prelepa, lesketala se je, nato pa me je s svojim nežnim glaskom ogovorila. Rekla je, da se mi bo uresničilo še deset želj. Zato sem si zaželela ulico polno dežnikov in ljudi, ki bi kar pokali od sreče. In poglej! Naenkrat je zunaj stala kopica srečnih ljudi. Zaželela sem si tudi, da bi nehala deževati. Želja se mi je seveda uresničila. dan so se mi uresničile vse želje. Skrivnost, da mi jih izpolnjuje

pujsek, sem želela obdržati zase ...
Vendar pa ga naslednji dan ni bilo
več. Očitno je usoda tako hotela.

Nuša Tkalec

Marko Bukovec, 1.c

MIŠKO RAZGRAJAČ SPET NA CESTI

Važni Miško Razgrajač
se na vso moč jezi, šopiri,
policaj pa mirno reče:
»Prehitro ste vozili.«

Jaz sem se le
kot dirkač poigral,
ti, gospod policaj, pa bi
prometno in vozniško potreboval!

Napisal vam bom kazen,
ker prehitro ste vozili,
Miško Razgrajač,
nič se ne šopiri.

Jernej Jerebic, 5.b

LISICA NA SVOBODI

Nekoč je živela lisica, ki je bila zelo
zvita pa tudi hvalila se je rada.

Nekega dne se je sprehajala in prišla
mimo kmetije.

Odločila se je, da bo ulovila kokoši.
Začela je še isti dan. Splazila se je h
kurniku in začela hoditi okoli njega.
Kokoši so začele prestrašeno letati iz
enega kota kurnika v drugega. Nato
se je lisica hvalila, češ, da je lahko
srečna, da ni zaprta v neki kletki tako
kot one. Kokoši so vedele, da jih lisica
hoče spraviti v slabo voljo in da bi ji
zavidale, vendar lisičin namen ni bil
samo to. Ko so kokoši odšle pod
streho, je lisica izkoristila čas, ter si
izkopala rov, ki je seveda vodil v
kurnik in tam je nastavila past, kjer se
bo ujela kokoš in lisica bo dobila
obrok. Vse to je opazovala ptičica,
katera je kokoši posvarila pred
nesrečo. Tako so bile tudi kokoši po
zaslugi ptičke zvite. Tudi one so brž v
rov lisici nastavile past, v lisičino past
pa so nataknille nekaj, kar je bilo
podobno kokoši. Prišla je noč in z njo
tudi lisica. Kokoši niso spale, samo
igrale so, da bi videle kako bo lisica
reagirala. Ta se je brez težav splazila
skozi rov, do pasti, kjer ni bilo nič
živega, razen tistega, kar so nastavile
kokoši. Takrat je lisico prešinila misel.

Spraševala se je kdo bi to naredil. Ker se v kurniku ni nič dogajalo, so kokoši že zaspale, a tisto najbolj napeto, so že zamudile. Lisica se je obrnila proti izhodu, da bi odšla nazaj v lisičin brlog, ampak je na drevesu zagledala ptičko, ki je komaj zadrževala smeh in takoj se ji je posvetilo. Ptički je pokazala zobe in ta je vedela, kaj jo čaka, zato je odletela v gozd, a lisica jo je imela na očeh. Ptička je še zelo dolgo letala in takrat sedla na drevo in lisica je splezala nanj. Bila je zelo utrujena, zato se ni pognala za ptičko, ko je ta odletela. Lisica je na drevesu zaspala in čez nekaj časa so prišli nočni gozdarji, da bi posekali drevo. Zagledali so lisico in jo dali v kletko. Ta je še vedno spala in sploh se ni zavedala, da sploh živi-po novem v kletki.

Tako še zdaj lisica živi v kletki.

Polona Kovačič, 5.b

MAČKA IN MIŠ

Ena mačka je vesela,
tista miš pa škodo dela.

Drugi mački je vseeno,
da kosilo ni pečeno.

Ena mačka je zapela,
štiri miši je ujela

Drugi mački dajmo suktnjo,
tretjo miš zaprimo v luknjo.

Tule mačka, tamle dve,
miška skoči spet pred nje.
Ena mačka pa gre spat,
v snežnobeli mačji grad.

Maja Zver, 6. b

MŪRSKE VILE

Noč je tiha,
le vetrc rahlo pihlja,
naša mŕrska vila,
pa potiho si svojo pesmico šepeta.

Bodi dober človek,
veliko se smej,
pa boš na svetu
še sto let živel.

Turistični krožek

Patricija Erjavec, 1.b

Opazujemo naravo

OBISKALA NAS JE POMLAD

Ko sem zjutraj vstala ter pogledala skozi okno, sem opazila, da je bela zimska preproga izginila in zelenica je pozelenela. Zagledala sem otroke, ki so se igrali. Odločila sem se, da bom slekla debel plašč ter se jim pridružila. Ko sem prišla ven, sem začutila toplo sonce, ki me je žgečkalo po licu. Ker je bilo zunaj toplo, smo se s prijatelji lahko igrali različne igre. Torej, obiskala nas je pomlad, a ni prišla sama, z njo so prišli tudi prazniki. Eden od njih je velika noč.

Velika noč se je bližala, zato smo se z mojo družino pripravljali nanjo. Kupili smo veliko lepih jajc ter barve. Preoblekli smo se v stara oblačila ter začeli barvati. Vsak je dobil jajca ter barve. Dan je bil lep, zato je tudi hitro minil. Kakor hitro pa minevajo dnevi, tako hitro minevajo tudi tedni, mi pa se že nestrpno veselimo dolgo pričakovanega poletja.

Kaja Cukjati, 4.c

POMLAD

Rože cveteti so začele,
trave vse ozelenele,
ptičke v en glas so zapele

in še sonček se smehlja,
ker oblaček boža ga.

Glejte vso to lepo cvetje,
to prelepo ptičje petje,
tudi trava je vesela,
saj je vsa ozelenela
in na nebu sonce se smehlja,
saj pomlad je že prišla!

Samuel Bugar Glavač, 4.c

PRIŠLA JE POMLAD

Zvončki že cvetijo,
trobentice lepo pojejo,
rožice se v vetru zibljejo
in metulji zopet veselo letajo.
Sonce močno greje nas,
saj to je najlepši letni čas.

Barbara Pal, 4.c

OPB - 4. skupina

REKA MURA

Tam je tekla reka Mura,
sončila se je lepo,
mlin na njej je plaval
in vrtel kolo.

Radi smo jo obiskali
in žuborenje njeno poslušali.
Veter pihal je močno
veje padale so v njo.

Tam bili vrtinci so,
vrteli mlinsko so kolo,
Bog ne daj,
da bi kdo padel v njo.

Račke so v zalivu čofotale,
in si kljunčke namakale,
saj so hrano si iskale,
ribice pred njimi so bežale.

Res je lepa reka Mura
in poti ob njej,
zato le pojdite ljudje,
na obisk k njej in to čimprej.

Veronika Smodiš, 6. b

PLANINAM V POZDRAV

Sem planinček mlad,
ki v gore zahajam rad.

Nahrbtnik si optam,

malico pripravim
in nikoli na železno rezervo –
čokolado ne pozabim.

Občudujem naravo,
zdravje krepim,
tako se lažje v šoli učim.

Zato pa le hitro gozdarčke gor,
da nam v naravi bo vedno lepo.

*Planinski krožek z mentorico
Brigito Čeh*

Katja Košec, 2.a

Maja Recek, 3.c

Naša doživetja

PRVOMAJSKE POČITNICE

V soboto 24. 4. 2010 smo zjutraj ob sedmih odpotovali v Poreč. Peljali smo se štiri ure. Vožnja mi je bila zelo lepa, zato ker sem med potjo lahko videla veliko različnih registracij.

Ko smo prispeli, je bila ura enajst. Nato smo šli na sprehod ob obali. Morje je bilo čisto kot biser. Videli smo: paglavce, ribice, alge in bleščeče kamne. Z bratom Goranom sva obiskala Akvarium. Oglledala sva si razstavo rib in rakov. Videla sva tudi malo vrsto morskih psov, rakovice, morske zvezde, zlate ribice, kačje ribice in meduze.

Najbolj zanimiv je bil kameleon, ki so ga poimenovali Školjka. Ko smo prišli v hotel, je bila večerja že na mizi. Po večerji smo šli v center Poreča, kjer sem se igral na igralih ter jedli hot dog in pico. Kupila sem si tudi ladjico z napisom Poreč.

Domov smo prišli 29. 4. 2010 ob 15.00 uri. Med potjo domov smo si ogledali razstavo tulipanov in dinozavrov v Volčjem potoku.

Počitnice so bile zelo lepe, zanimive in zabavne.

Petra Munđar, 4.b

ZALJUBLJENA SEM

Moja prva ljubezen je bila zelo nenavadna. Ko sem bila na počitnicah pri teti Branki, smo šli obiskat sorodnico Marto. Poleg Marte je živel fant, ki je bil zelo lep. Vanj sem se zaljubila na prvi pogled. Ves čas sem bila zelo nestrpna in nisem mogla spati zaradi njega.

Naslednji dan smo spet obiskali Marto. Tisti dan smo pekli koruzo. Sedeti sem morala poleg fanta, ki mi je bil zelo všeč. Bila sem vsa iz sebe. Vedno sem gledala le v njegove oči. Nisem si ga mogla izbiti iz misli. Vsak dan sem si želela, da pride na obisk k teti Branki.

Naslednje tri dni ga nisem več videla. Bila sem zelo žalostna.

Še danes se večkrat spomnim nanj in komaj čakam na naslednje počitnice, da ga bom lahko spet videla.

Petra Munđar, 4.b

ZA LEPŠI SVET

Od mehkih oblakov - k trdnim tlom,
počasi približujem se – kot grom.

Pristanem na tleh
in ljudje me sprašujejo:

"Kako od oblakov priletim k tlom?"

Če brez kril poletim –

lahko tudi lebdim

in moj glas se oglasi:

"Ne vprašajte mene – vprašajte nebo,
Izvedeli boste – kaj in kako."

Tako drugič manj bo nesreče
in lepši ta Svet bo moj.

Samuel Bugar Glavač, 4. c

Gaja Zadavec, 3.c

MOJ PRIJATELJ HARRY

Nekega popoldneva je moja sestra iz šole prinesla vabilo za cirkuško predstavo, ki naj bi bila v soboto popoldne.

Najprej nisem hotela iti, vendar sem si premislila. Prišla je sobota, polna vznemirjenja. No, vsaj za mojo sestro. Oblekla sem nekaj čisto navadnega in ko smo bili vsi pripravljeni, smo se odpravili. Sestra je celo pot govorila, kako je vesela, da gremo in da bo šla na vrtiljak.

Prispeli smo in tudi jaz sem s sestro odhitela na vrtiljak. Tam je poleg mene sedel fant, ki si je cel čas žvižgal. Rekla sem mu naj neha, ker me to moti. On pa kot, če bi bil gluhi. To sem še nekajkrat ponovila in tudi zdaj nič. Potem pa sem se pri naslednjem krogu kar presedla, na kar pa sem odšla dol. Bližal se je večer in odšli smo.

V ponedeljek v šoli pa sem spet srečala fanta z vrtiljaka. Vprašala sem ga, kako mu ime. V angleškem jeziku mi je odgovoril, zakaj me to zanima. Tega takrat nisem razumela, a sem zdaj ugotovila. Doma pa mi je mama povedala, da bodo za nekaj časa pri nas živeli neki Angleži. Imajo tudi otroka, ki pa ne zna slovensko.

Niti predstavljati si nisem mogla, kako se bova sporazumela, če ne zna slovensko. In če bo hodil na našo

šolo, kako le bo razumel učiteljico in sošolce. Prišel je dan, ko so prispeli Angleži. Ko so stopili iz avta, sem zagledala fanta z vrtiljaka. Naslednji dan pa sva skupaj odšla v šolo. Vendar bila sem cel čas s prijateljicami. In cela dva meseca ga ni nihče razumel, razen prevajalca.

Nekega dne pa prevajalca ni bilo in učiteljica je spraševala in fant je dvignil roko. Vsi smo se začudili. Učiteljica mu je dala besedo. Odgovoril je v slovenskem jeziku. Vprašali smo ga, kje se je naučil slovensko. Odgovoril je, da si je v teh mesecih kar nekaj zapomnil. Vsi smo bili veseli, da smo se lahko razumeli.

Nekega dne pa so sošolki starejši fantje nagajali. Prišel je Harry in odgnal fante. Sošolka se mu je zahvalila in od takrat smo nerazdružljivi prijatelji.

Nekega dne pa so njegovi starši pri kosilu povedali, da se ne bodo selili nazaj v Anglijo, ampak bodo hišo postavili blizu naše. To nas je zelo razveselilo-celo družino in tudi cel razred, zato smo se odločili prirediti zabavo za dobrodošlico. Povabljena

je bila cela vas in tudi cel razred. Zelo smo se zabavali.

Tako je cel razred postal kot ena velika družina in čudaka z vrtiljaka smo spoznali kot toplega in prijaznega fantiča.

Polona Kovačič, 5. b

PIANO

Sredi moje sobe stoji,
piano se glasi.

Vsak dan
sedem zanj
in pesem
zaigram.

Po sobi se razlega
glasba mojega srca.

Ob njej se razvedrim
in slabo voljo
odženem vstran.

Pesem poživi
mojega duha,
da mirno stopam
na pota
življenja svojega.

Tjaša Slokan, 7. c

IMELA SEM DOMOTOŽJE

Bilo je nekega dne, ko sta me starša pustila za vikend pri starih starših na Petanjcih. Takrat sem bila stara 2 leti in še nisem razumela, da tudi starši včasih potrebujejo oddih.

Starša sta me poljubila na lice in odšla. Najprej sem se igrala z babico, nato pa še z dedkom barvala pobarvanke. Proti večeru sem poljubila prababico na lice in se poslovila, saj je šla spat. Potem pa je tudi mene odnesla babica v kad, da bi me stuširala. Ko sem bila pripravljena za spanje in me je babica položila v posteljo, pa se je vse skupaj šele začelo.

Ker nisem bila navajena ne na posteljo in ne na okolje, pa še pravljice za lahko noč nisem dobila, sem začela na ves glas jokati. Zbudila sem vse, še psa, ki je spal pod mojim oknom. Babica seveda ni bila navdušena nad mojim cviljenjem in me je začela tolažiti. Jaz pa sem z vsakim trepljanjem po ritki le še bolj jokala. Ker babica in dedek več nista vedela, kaj narediti z mano, sta klicala starše. Ta pa sta rekla, da se že peljeta po mene, saj sta vedela, da bom to delala celo noč. Ko sta prišla,

me je mama objela in takoj sem se pomirila.

Zdaj se rada vračam k babici in dedku, le da zdaj ne jokam več. Starša pa si lahko oddahneta od naju z bratom.

Janja Zadavec, 8.b

Nastja Škaper, 9.c

ZAČUTILA SEM DOMOTOŽJE

Bilo je leta 2004, ko sem bila stara 8 let. S prijateljico Martino in njeno mamo sem se odpravila na morje, na otok Rab.

Nekega večera smo priredili zabavo. Vsi domači so se zbrali pri naši hiši ob morju. Bilo je zelo zabavno. Z Martino sva se ulegli na ležalnike in se pogovarjali. Naenkrat sem odprla temo o domačih. Stisnilo me je pri srcu, ko sem pomislila na svojo enoletno sestro. Spraševala sem se, kako je z njo in če je vse v redu.

Seveda nisem pozabila na mamo in očeta. V hipu so mi pritekale solze. Prav tako se je tudi Martina spomnila babice, dedka in ostalih ljubljenih.

Prišla je Martinina mama in naju pomirila. S palačinkami sva začasno pozabili na najbližje.

Naslednje jutro sva se odločili, da bova poslali razglednice. Med veliko različnimi razglednicami sva izbrali najlepše, takšne s posnetki plaže, morja in zahajajočega sonca. Na hrbtni strani nisva napisali samo lep pozdrav, ampak sva jih okrasili še z nežnimi školjkicami, morskimi zvezdicami in majhnimi srčki, katere sva narisali z barvicami, in tako poslali skrito sporočilo, ki naj bi ga domači razumeli na prav poseben način. V le nekaj urah je poklicala moja mama.

Zelo sem se razveselila pogovora in jo povprašala po ostalih. Ko je rekla, da je z njimi vse v redu in da me pogrešajo, sem si oddahnila.

Čeprav sem dekle, ki ima redko domotožje, me tudi včasih skrbi za bližnje.

Katja Peterka, 8.c

DOGODEK, KI MI JE OSTAL V SPOMINU

V spominu mi je ostal dogodek, ko sem bila na morju. Bila sem z babico in z dedkom v Portorožu.

Vsak dan smo se hodili kopat, vendar se ni zgodilo nič posebnega. Nekega popoldneva pa se je mojemu dedku zgodilo nekaj smešnega. Hitro se je hotel osvežiti v morju, zato se je odpravil k vodi. Že je bil do kolen v morju, nato pa je na ves glas kihnil. V tistem trenutku pa mu je padla proteza iz ust.

Ljudje, ki so bili okrog njega, so se zelo smejali, še najbolj smešno pa je bilo nama z babico. Dedek je hitro pobral protezo in jo dal nazaj v usta. Še sreča, da ni bil v globoki vodi, ker bi jo drugače zelo težko našel.

Vsakemu, ki me je poklical po telefonu, sem z navdušenjem in vsa nasmejana razlagala dedkov pripetljaj.

Še danes se nasmehnem ob misli na morje in izpadlo dedkovo protezo.

Eva Tratnjek, 5.b

ZAMIŠLJENO GLEDAM V DNEVE PRETEKLE ...

Zelo dobro se spominjam svoje preteklosti, še posebej zgodnjega otroštva. Ko sem bila stara 5 let, so šli starši z mojo starejšo sestro v Francijo, naju dva z bratom pa pustili v Sloveniji pri babici.

Bil je ravno Miklavžev večer. Jaz sem se zelo bala Miklavža, še bolj pa parkeljnov, zato me je bilo zelo strah. Brat me ni mogel čuvati, saj je bil le eno leto starejši od mene in se je še bolj bal Miklavža kot jaz. Zato se nisem niti za sekundo ločila od moje babice Mimi, saj jo imam zelo rada.

Bilo je pol devetih zvečer in sva z bratom šla spat. Spala sva skupaj v zelo majhni postelji. Jaz nisem mogla zaspati, zato se mi ni zdelo pravično, da moj brat spi, medtem ko jaz ne morem, in me je zelo strah, zato sem ga prebudila.

Nato sva slišala nekega moža, da govori v sosednji sobi z babico. Šla sva pogledat. Seveda! Bil je Miklavž z darili za naju. Jaz sem se ga tako ustrašila, da sem kar zakričala. Ker je Miklavž stopil k meni, sem začela jokati. Brat me je objel, vendar me je

bilo vseeno na smrt strah. Zbežala sem k babici. Ona me je lepo objela in skupaj smo sedli na kavč ter poslušali Miklavža.

Ko se mi je približal, sem spet začela jokati, ampak ko sem videla barbiko v njegovih rokah, mi je bilo jasno, da je Miklavž zelo dobra oseba, saj prinaša darila. Tudi brat je bil vesel, saj mu je Miklavž prinesel Spidermana. Tako me več ni bilo strah. Na koncu sem Miklavža že lepo objela in z Juretom sva se odpravila spat.

Naslednji dan so se starši in sestra vrnili domov in sem jim povedala vse, kar se je prejšnji dan zgodilo.

Nastja Škaper, 9.b

Vanja Granfol, 7.a

O demokraciji

ROJENI SMO V DEMOKRACIJI

Demokracija v današnjem času pomeni mnogokrat izrečeno besedo, ki pa si jo vsak razlaga drugače. Mnogim pomeni to, da lahko svobodno izražajo svoje mnenje, drugim pa je le izgovor za doseg svojih ciljev.

Meni demokracija pomeni nekaj drugega. Na primer možnost, da bi o osebnih stvareh lahko odločali sami, ob tem pa imeli širšo podporo. Le to vidimo v obliki različnih dejavnosti že v osnovni šoli. Tukaj naj bi bil vsak obravnavan in spoštovan kot osebnost, ne glede na vero, nacionalnost in učno sposobnost.

V družbi je mnogokrat statusni položaj pogoj, da te sploh začnejo upoštevati. Revni, čeprav je demokracija, ne morejo doseči s svojimi idejami in zahtevami toliko, kot to lahko naredijo bogatejši, saj le te družba tudi drugače upošteva.

Demokratska država bi morala imeti za vse svoje prebivalce enaka merila in vsem omogočiti enake pravice, zahtevati pa tudi enake dolžnosti. To,

da lahko voliš predstavnike oblasti, je lahko le kapljica v morje v današnjem času. Oblast, ko doseže svoj cilj, po volitvah navadno pozabi na obljube, ki jih je dajala v predvolilnem času.

Po svetu v mnogih državah še ljudje ne morejo svobodno voliti svojih predstavnikov. Sam bi izbral oziroma volil, ko bom imel seveda to možnost, ljudi, ki bodo cenili vrednote, kot so spoštovanje drugačnosti, poštenost, iskrenost, odgovornost in delavnost. S svojim znanjem in delom želim v prihodnosti tudi sam prispevati k boljšemu življenju vseh ljudi.

Vsi moramo biti demokratični najprej pri sebi, šele nato lahko pričakujemo boljši in prijaznejši svet za vse ljudi na zemlji.

Vlado Horvat, 8.a

Mihaela Kavaš, 7.a

ROJENI SMO V DEMOKRACIJI

Gospodična Demokracija
se je z gospodom Pravičnejšem
poročila.

Mila usoda ju je z otroki razveselila,
hčerke Svobodo, Strpnost,
in Spoštovanje jima je podarila.
Drug drugemu sta obljubila,
da otrokom bosta naročila:
»Po svetu pojdite in enakopravnost
širite.«

Strpnost razočaranega priseljenca
srečala je,
ki ga nova domovina razočarala je.
Potožil je: »Upanje in prijetnejše
življenje sem iskal
in sem pred ograjo predsodkov
obstal.«

Med domačini prevladala
ksenofobija je,
njihova rasistična filozofija
upanju peruti zlomila je -
da bi nekoč skupaj srečno zaživel
in se različni med sabo radi imeli.

Spoštovanje je šolo obiskalo
in žalostnemu učencu z nasvetom
pomagalo.

Otrok osamljen, sključen v kotu je
sedel in
objokan drugam želel .
»Zakaj objokan si ti ?« -

»Sit sem razočaranja in grdih besed,
moji sošolci nesramni so spet.
Nočejo videti mojega srca.
Znajo se bahati,
iz zunanjega videza norčevati
in me zaradi revščine zasmehovati.
Dovolj imam nestrpnosti,
želim si le enakopravnosti.
Se mi to le zdi?«

Spoštovanje odgovori:
» Sam sebe spoštuj, ne zaničuj,
ravnaj z njimi tako kot bi želel,
da se do tebe obnaša kdo.«

»Čeprav ti je hudo,
se marsikaj v življenju spremenilo
bo.«

Svoboda najraje sama
po svetu potuje
in nove dežele raziskuje.
Sreča otožno žensko,
ki svojo srečo objokuje:
»Svobodo sem izgubila,
ko sem se z nasilnejšem poročila.
Po spoštovanju hrepenim,
prijateljstva v zakonu si želim.«

Po dolgem potovanju so se domov
vrnile.

Razočarane so ugotovile,
da so vrednote v svetu
smisel izgubile.
Svet je poln laži,

zmaga najmočnejši, najbogatejši.

Denar se krivično deli.

Je demokracija papirnata beseda le,
ki je ne upošteva nihče?

Rrezarta Zumeri, 8.a

Karmen Balažic, 9.c

DEMOKRACIJA TI DA KRILA

Beseda demokracija izvira iz grške besede demos-ljudstvo in kratein- vladati, v prevodu bi to torej pomenilo vlada ljudstva. Kaj je torej demokracija?

Demokracija je državna ureditev, kjer najpomembnejše odločitve sprejema ljudstvo.

Začetek demokracije je bil že v Stari Grčiji za časa zlate dobe Aten. Ideja o demokraciji, kot jo poznamo danes, se je pojavila skoraj dve tisočletji kasneje v Angliji s pojavom liberalizma.

Slovenija je demokratična država, ki ima parlament in poslance, vsi državljani pa smo pred zakonom enaki. Da pa se ne bi zgodilo, da bi en človek ali skupina ljudi zlorabila zaupanje državljanov, ki so jih izvolili, je oblast v Sloveniji razdeljena na 3 veje: zakonodajna, izvršilna in sodna veja oblasti.

Prve slovenske demokratične volitve so bile l. 1990, ko se je večina slovenskega prebivalstva odločila za parlamentarno demokracijo, socialno tržno gospodarstvo in opustitev "pridobitev" komunistične revolucije. To so bila zgolj pričakovanja. To je bil šele začetek, ko so vsi obljubljali le najboljše, življenje v rajju. Toda šele pozneje smo Slovenci ugotovili, da je resničnost precej drugačna od tistega, kar smo v resnici pričakovali.

Oblastniki so poskrbeli, da so za fasado demokracije ostale stvari nerešene. Na primer lastninjenje v gospodarstvu, kjer so si nekateri na nepošten način prigrabili dovolj denarja za nakup podjetij, ki sedaj druga za drugo padajo v stečaj. Tudi mediji bi lahko prispevali h kakovosti delovanja demokratičnega sistema, saj je zelo pomembno, kako ljudje

dobijo informacije o dejanskih dogodkih, kaj se v resnici dogaja v gospodarstvu, kaj v državnih institucijah, kaj v državi in zunaj nje. V Sloveniji ima oblast ljudstvo, ki jo izvršuje neposredno in z volitvami. Kljub temu pa se želje ljudi izražene preko volilnih obljub, ne uresničujejo. Vsak, ki pride na oblast, si prizadeva pridobiti čim več privilegijev, zato se pojavlja korupcija.

Kam bo Slovenijo pripeljalo takšno ravnanje? Kakšno bo stanje l. 2030?

Odnosi v državi so pregledni in korektni, vsak ima možnost sodelovati in odločati. Vsi državljani nad 18. letom starosti imamo volilno pravico, ki je ne izražamo preko izvoljenih ljudi-poslance, temveč direktno predsedniku države. Vsi državljani imamo svojo kodo, s katero vsakodnevno odločamo in sprejemamo odločitve in zakone preko interneta. Tako smo vsi polnoletni ljudje v državi poslanci. Sprejme se večinska odločitev ljudstva.

Šolanje je zdaj obvezno do 18. leta, tako ima vsak svoj poklic. Da ni nekaterih poklicev preveč, opravi

vsak 15-letnik testiranje, s katerim ugotovijo za kakšno delo je sposoben. Pri tem upošteva, katerih poklicev trenutno primanjkuje in katerih je preveč.

Plače so dovolj velike, da lahko dostojno preživimo. Razlike v plačah niso prevelike.

Če se sprehodite po mestu, lahko opazite, da so ceste zelo čiste. Ljudje danes niti pomislijo ne, da bi odvrgli samo kakšen papirček.

Smo odprta družba, zaradi česar se priseljuje vedno več ljudi različnih kultur. Kulture so druga do druge strpne in sodelujejo. Tako smo zelo uspešni na vseh kulturnih področjih. Naj omenim, da je slovenska ženska reprezentanca osvojila naslov svetovnih prvakinj. Veliko je uspešnih glasbenikov, ki se lahko kosajo s tujimi priznanimi glasbeniki.

Zaradi tega moramo težiti k temu, da bi pri našem medsebojnem delovanju, odločanju in upravljanju našli sožitje med oblastjo in ljudstvom. Nihče ne bi smel biti zapostavljen in da bi imeli ljudje l. 2030 zares občutek, da živijo v

zdravem družbenem okolju, v katerem se da delovati svobodno z odprto besedo in v katerem so dobri odnosi.

Demokracija je sicer res slab sistem z veliko pomanjkljivostmi, vseeno pa je najboljši, kar jih poznamo, saj so vsi drugi še slabši.

Katja Ružič, 8.a

SLOVENIJA 2030

Pismo staršem, ki živijo v letu 2010

Draga oče in mama!

Prisrčen pozdrav obema iz »Future time«. Še dobro da je eden slovenskih znanstvenikov izumil časovni stroj, s pomočjo katerega si zadnje čase dogodke ogleduje največ politika. Ni vse tako črno kot pri vas, saj od leta 2015 navadni delavci dobivajo skorajda takšna mesečna plačila, kot so jih dobivali direktorji leta 2014, cene življenjskih potreb pa so ostale nespremenjene.

Kaj je še novega? Pokukajmo malce v zgodovino Slovenije ...

Kjer je leta 2011 stala metropola Ljubljana, sedaj stoji veliko

industrijsko središče. Zakaj je le to nastalo? Člani t.i. kavarne ZOS (Združba obeh svetov) so prebivalce nalagali, da je pod mestom tok vulkanske magme in že kar nekaj časa energijo pridobivajo iz žveplatega plina, ki je za življenje zelo strupen.

Seveda se je novica širila iz anonimnosti med ljudi. Nekatere prebivalce je zgrabila panika, da ne bi prišlo do eksplozij in potresov in so se raje odselili, takoj za njimi pa še ostali iz širše okolice Ljubljane.

Tudi v slovenskih šolah se je spremenilo razmerje. Nekdaj so bile šole stroge, a so postajale vedno bolj popustljive in dandanes se pozna razlika. Ministrstvo je zapovedalo, da mora vsaka šola imeti od 1. do 4. razreda maksimalno 3 šolske ure pouka, od 4. pa vse do 6. razreda pa maksimalno 4 šolske ure.

Najhuje pa je postalo za višjo stopnjo, saj se je ministrstvo odločilo, da bodo učenci vsak dan imeli 6 šolskih ur. Zakaj pa to? Učenci so se zbrali v velikih telovadnicah in začeli protest proti učiteljem in zahtevali manj ur. In tako so jim seveda ugodili.

Bogati pa sedaj lahko postanete tudi tako, da se malce naučite in se prijavite na kviz Trilijonar gre naprej. Studio so postavili v bivšem studiu POP TV. Ustanovili so ga največji slovenski milijarderji in k temu je prispeval tudi Bill Gates.

Svet je pa zelo pretresla novica o novem brodolomcu, ki v medijih ni hotel izdati imena in ga zato kličejo po filmu "Brodolom" kar Chuck.

Seveda pa so se demokrati odločili, da Ljubljana zaradi propada prebivalstva in vzpona industrije ne bo več glavno mesto Slovenije.

Glavno mesto Slovenije je nekdanja vasica Beltinci, ki se je zaradi priseljevanja Ljubljčanov kar precej razširila. Njene meje segajo namreč že rahlo na Madžarsko. Ker pa so zaradi širjenja mesta odkrili še 3 tople vrelce, imamo kar 3 dodatna moderna kopališča.

Vi ste taka mesta imenovali zdravilišča, zdaj pa se imenujejo centri za sproščanje, kjer ima vsak zaposlen po 10 letih pravico na državne stroške preživeti tukaj tri mesece in si tako nabrati novih moči

za delo. Imenujejo se po treh vrelcih to so Terme TRI - SPRO.

Še ena zanimivost je. Znamenita gora Slovenije TRIGLAV se je zaradi klimatskih sprememb spremenila v peščeno sipino, ki se kot presihajoče jezero spreminja iz kamenja v pesek, poleti je pesek, pozimi je kamenje. Poleg teh dveh strojev si pa turisti s seboj prinašajo kar borde in se spuščajo po sipinah Triglav. Tudi sam sem se enkrat spustil in je bilo lepše kot po strminah kamenja. Pa tudi prask je manj.

Slovenija je zaradi izuma časovnega in klonirnega stroja postala tudi turistično središče Evrope, saj so s klonirnim strojem prvič klonirali človeka, in to kar v takšnem stanju, kot je šel noter. Človek, ki je kopija pravega oziroma klon, ne zna govoriti in misliti. Se pa uči približno 64% bolje kot dojenček, zato rabimo le 3 mesece, da se nauči vsega zmožnega. Poskusite.

Upam, da vama je bila predstavitev Slovenije 2030 všeč in da boste tudi v vašem času imeli priložnost potovati skozi čas. Tako bodo vsi tisti, ki v obdobju Slovenije 2010 ne dojamejo pravih vrednot demokracije, imeli možnost spoznati, kaj pomeni živeti

življenje dostojno človeka –
demokrata.

Lep pozdrav!

Vajin sin Tim – vodja društva Živeti je
lepo

Tim Markoja, 8.b

ROMSKI DAN

8. aprila praznujemo svetovni dan Romov. Tudi na naši šoli smo ga obeležili. Za svoje sošolce in ostale učence smo pripravili kratki kulturni program. Glavni povezovalec programa sem bil jaz. Malo sem imel tremo, vendar je hitro minila. Predstavil sem se tudi z deklamacijo. Moji prijatelji pa so nastopili še s plesom, petjem in z igranjem na inštrumente.

V drugem delu pa so nam igralci Društva za boljši svet zaigrali igro Mali princ. Ob njej smo zelo uživali, kajti bila je zelo poučna in zabavna. Za goste smo izdelali darilca – rožice. Na koncu pa smo še imeli majhno pogostitev. Tudi naši starši so bili zelo zadovoljni z našim nastopom. Najbolj so bili veseli moji sošolci, ker sem jih naučil šteti do deset v romskem jeziku.

Silvester Horvat, 5.c

Razmišljamo o AIDS-u

HOČEM ŽIVETI

Če življenje dano mi je,
moram uživati ga, saj edino je.
Gledati moram v ta žalostni svet,
skrivati moram, s čimer težko je živeti.

Življenje izgublja svoj zadnji pomen,
a kanček upanja še živi v njem.
Srečna sem zdaj, ker živim še lahko,
vseeno pa vsak dan mi bolj je hudo.

Živim še in upam,
da še nekaj časa bom,
ne morem pa deliti ljubezni,
ker nimam več je s kom.

Upam, da HIV vam misliti da,
da zavarujete se,
ker za vas veliko časa je še.

Premislite zdaj: »Zakaj je tako?«

Vsaj drugim pomagajte
še vedno lahko!

Katja Gomboši, 6.a

HOČEM ŽIVETI

Vsak dan v boleznih se zbudim,
živeti si želim.

S skrivnostjo živim,
vsakomur normalna se zdim,
za temo stojim in ne vem,
kako dolgo lahko še živim.

Nikogar ne krivim,
naprej živim,
v upanju, da ozdravim,
z boleznijo se borim.

Veliko je bolnih ljudi,
a zdravila ni,
zato veseli smo mi,
da še živimo te dni.

Revni, bogati, vsi smo enaki,
z boleznijo se borimo,
vsak dan na novo zaživimo.
Vemo, da se vsak dan čudež ugotovi,
saj živi smo mi.

Tadeja Žižek, 6.c

HOČEM ŽIVETI

Sem dekle,
ki ljubi življenjske izkušnje.
Čeprav sem bolna,
čeprav sem okužena z virusom HIV,
življenje je zame še vedno izziv.

Želim biti srečna z vsem, kar imam.
Lahko plešem,
lahko pojem,
lahko igram v gledališču ali na
televiziji.

Lahko sem kot drugi ljudje
ali druga dekleta.

Vem, da nisem sama.
Imam družino in prijatelje
in vem, da me imajo radi.
Vse to je pomembno zame,
zato, življenje, varuj me .

Martina Tratnjek, 8.a

Urška Šinček, 9.c

HOČEM ŽIVETI

Sem ena izmed 2,1 milijonov otrok, ki
so okuženi z virusom HIV. Rada imam
svoje življenje in rada živim.
Živim v Afriki. Stara sem 11 let in zato
želim še dolgo izkušati svoje življenje,
pa čeprav je nemogoče. Moja
podpora so dobri prijatelji ter

enostarševska družina. Oče je umrl za AIDS-om. Mama ter oba brata sta tudi okužena z virusom HIV.

Imamo zelo težko življenje. Hodim v šolo, vendar pogosto manjkam, saj pomagam mami in babici, ki je že zelo stara.

Veliko ljudi na tem svetu je okuženih, a le nekaj odstotkov se jih zdravi z zdravili, ki pa boleznimi niti ne preprečijo niti ne pozdravijo.

Doma si ne moremo kupiti zdravil, saj nimamo dovolj denarja niti za hrano, kaj šele za zdravila.

Zato nam pomagajte, tako obolelim otrokom kot odraslim!

Maja Graj, 6.a

ALI NAM JE MAR?

Danes sem v šoli gledal film, kako živijo bolni ljudje v Afriki. Veliko jih je okuženih z virusom HIV.

Prosim vas, da bi naredili zdravilo proti tej bolezni, proti AIDS-u, za bolne otroke in starejše ljudi v Afriki in drugod po svetu.

Zdravila naj plačajo posamezne države po svetu.

Miha Filip, 6.c

I WANT TO LIVE

I'm a girl,
and I love life
whether I'm sick or have HIV.

Life is interesting
and you must be happy,
with anything you have.

I can dance,
I can sing,
I can act in a theatre or on TV,
and that's important for me.

I can be like other people,
or other girls,
because I know that I'm not alone.

I have a family and friends,
And I know that they like me.

Martina Tratnjek, 8.a

Martina Sraka, 8.c

Učimo se nemško

1, 2 ODER 3

23. 01. 2010 smo se Timi, Polona, Blaž in učiteljica Lidija odpravili v Graz na letališče, s katerega smo poleteli v München na snemanje oddaje 1, 2 oder 3.

Let z letalom je bilo posebno doživetje, saj je bil to moj prvi let. Po pristanku v Münchnu nas je sprejela gospa, ki nas je odpeljala v dijaški dom Jugendherberge.

Tam smo se nastanili in na spoznavnem večeru spoznali naše nasprotnike.

Prihajali so: nemška skupina iz Odbergena in avstrijska iz Winerneustadta. Posebno dobri smo si bili z nemško skupino.

Naslednji dan smo se odpeljali v studio na snemanje oddaje. Peljali smo se mimo studia PRO7, snemali smo pa v studiu ZDF.

Pokazali so nam prostor, kjer smo se pripravili. Bili smo tudi pri maskerju. Studio je velik prostor z veliko lučmi in reflektorji. Postajalo je vse bolj napeto, saj nas je mentorica morala zapustiti. Avstrijci so imeli s sabo

dosti navijačev. Pred snemanjem smo spoznali voditelja Daniela Fischerja, ki je zelo prijeten.

Snemanje in napetost sta se začela. Vprašanja so bila kar zahtevna. Tema je bila AFRIKA. Med oddajo smo spoznali skupino z bobni in kuharja iz Maroka, ki je pripravil zelo okusno jed iz lame.

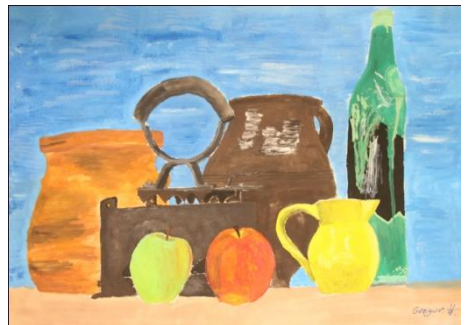
Osvojili smo 3. mesto, ampak bolj pomembno je bilo, da smo sodelovali in doživeli snemanje v pravem televizijskem studiu.

Naslednji dan smo se še peljali z podzemno železnico, ogledali smo si BMW center, Marienplatz in živalski vrt, ki je zelo velik.

Polni novih doživetij smo se pripravljali za odhod domov.

Ko smo se vrnili, smo bili vsi srečni, da smo spet prišli domov.

Timotej Žerdin, 5.a

Ines Horvat, 8.a

INSELCHEN IN DER MITTE DES SEES

»Otoček sredi jezera, gori pa cerkvica.
Na sivi skali grad stoji. Bled v soncu
ves žari. Z otoka poje stari zvon, bim-
bam-bim-bam-bim-bom. Na Kranjs-
kem lepš`ga kraja ni, hej, Bled
prekrasen si.«

Das ist ein Lied über Bled in
slowenischer Sprache.

Bled ist eine kleine Stadt im
Nordwesten Sloweniens beim Bleder
See. Es ist eine der ältesten und
wunderschönsten Städten von
Slowenien. Bled hat zirka 5200
Einwohner. Der See ist durch den
Rückzug des Bohinjer Gletschers
entstanden. Er war 2120 m lang,
1380 m breit und bis 31 m tief.

Das Erste, das wir auf dem See von
Bled sehen, ist die Bleder Insel. Auf
der Insel gibt es einen Glockenturm
und eine Kirche. Es gibt viele
Legenden über die Insel und den
See. Die Besonderheit der Insel ist
die Wunschglocke. Sie wurde im Jahr
1534 gemacht. Das ist die
bekannteste Legende. Der Legende
nach ist die Glocke im See versunken

Zur Insel kommt man mit einem
Boote, das den Namen *Pletna* hat.
Über den Bleder See steht Burg von
Bled.

Gregor Horvat, 8.c

FOLKLORE FESTIVAL

Das Ende der Getreideernte ist in
dem Land an den Ufern der Mur
immer ein Fest. Der Bauer freut sich
und das ist Anlass zum Tanzen und
Singen. Damit die ganze Welt sich
mitfreuen kann, veranstalten wir in
Beltinci jeden Sommer ein
internationales Folklore Festival.

Es dauert 4 Tage und hat eine 30-
jährige Tradition.

Es wird von Jahr zu Jahr grösser und
interessanter. Zuletzt nahmen
Folkloregruppen aus 16 Ländern teil
(auch aus Kanada und der Mongolei).
In den vier Tagen kann man auch
viele Konzerte und Ausstellungen
besuchen und natürlich viele
heimische Spezialitäten aus-
probieren. Es ist ein Festival für Junge
und Alte. Herzlich Willkommen vom
22.7. bis 25.7. 2010 in Beltinci in
Slowenien!

Patricija Zver, 9.c

FUSSBALLWELTMEISTER- SCHAFT 2010

Die Südafrikanische Republik wird im Jahr 2010 der Gastgeber - für manche des wichtigsten Sportereignisses dieses Jahres - der Fußballweltmeisterschaft. Über den Gastgeber wissen wir bestimmt schon viel. Hier trotzdem noch ein paar Daten über Südafrika und die WM.

Die Südafrikanische Republik liegt im Süden Afrikas. Im Norden grenzt sie auf Namibia, Botswana, im Nordosten grenzt sie an Mozambique. Die Südafrikanische Republik ist 1.226.939 km² groß. Kommen wir nun zum Fußball.

Am Freitag, den 11. Juni 2010 um 16.00 wird auf dem Stadium Soccer City in Johannesburg vor über 90 Tausend Fußballfans die 19. Weltmeisterschaft mit dem Spiel Südafrika gegen Mexiko beginnen.

Das größte Sportereignis auf der Welt, der auch die Olympischen Spiele beschattet, wird vor den Fernsehern, Computern, Radios von über eine Milliarde Zuschauer

gesehen und gehört. Die Weltmeisterschaft beginnt am 11. Juni und endet am 11. Juli. Die Maskotte für diese Weltmeisterschaft ist der Zuse Zakumi. Es ist ein Tiger mit grünen Haaren. Die grünen Haare sind wegen des grünen Fußballfeldes.

Der Präsident Jacob Zuma ist sich sicher, dass die Fußball-WM für immer den Blick auf Afrika verändert. Die WM-Mitarbeiter haben preisgegeben, dass 120.000 freie Karten an die Afrikaner gegeben werden so wie auch an die afrikanischen Arbeiter an den Stadions.

Wir hoffen, dass die WM so spannend wird wie die vor 4 Jahren, als die Italiener den Pokal nach Hause genommen haben - mit dem Resultat 5 zu 3 im Elfmeterschießen wegen dem unentschiedenen Spiels 1-1. Mit diesem Spiel hat sich auch die Fußballlegende Zinedine Zidane verabschiedet.

VIEL SPASS BEIM ZUSEHEN DER FUSSBALL-WM. AUCH WIR SIND DABEI!

Kristjan Kolenko, 8.c

DÖDOLI, LANGAŠ, KUKARČNA POGAČA, GIBANICA, PERECI... WAS IST DENN DAS?

Wir sprechen über Lieblingsgerichte unserer Großeltern im nordöstlichen Teil Sloweniens, die nach alten Zeiten schmecken...

Dödoli sind ein typisches Essen aus Prekmurje (Region in Nordosten Sloweniens). Sie sind leicht zu kochen und auch sehr lecker. Dieses Gericht war schon früher, als unseren Großeltern gelebt hatten, bekannt. Es besteht nur aus Kartoffeln, ein bisschen Zwiebel und Mehl. Wir können es als ein Hauptgericht oder als eine Beilage servieren. Zu dödoli passt sehr gut roter Wein.

Langaš ist ein Essen aus Kartoffeln, Mehl und Milch. Sie können es als ein selbständiges Essen oder als Süßspeise essen. Der Hefeteig muss im heißen Öl ausgebacken werden. Der warme langaš muss sofort serviert werden. Am besten ist er mit Knoblauch.

Kukarčna pogača (oder ein Maiskuchen) ist auch ein typisches Gericht aus Prekmurje.

Dieser Kuchen wurde im Mittelalter bekannt. Es aßen ihn hauptsächlich nur die Armen.

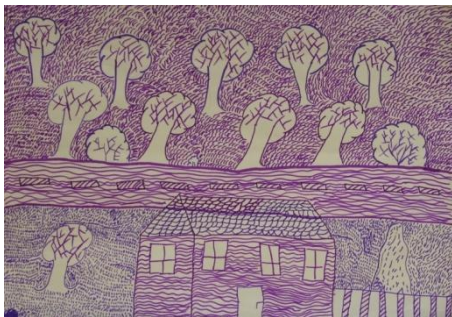
Heutzutage können dieses Gericht nur wenige Menschen machen. Meine Großmutter hat ihn nur für mich gebacken und es war gar nicht so schlimm.

Prekmurska gibanica ist eine bekannte und geschützte Spezialität von Prekmurje. Wir ordnen sie unter slowenische kulinarische Gerichte zu. Der Name hat sie aus dem Wort gūba (auf Deutsch: Falte) bekommen. Sie ist aus Mürbeteig gemacht und auf ihm liegen vier verschiedenen Füllen (Quark, Mohn, Äpfel und Nüsse), zwischen ihnen sind Strudelteigschichten.

Diese Füllen kommen zweifach in die gleiche Reihenfolge vor. Auf der letzten Füllenschicht ist der Mürbeteig. Einst wurde prekmurska gibanica nur in runden Tonformen gebacken, deshalb haben die Schnitten eine Form des Dreiecks. Heute backen wir sie in länglichen Blechen, aus ihnen bekommen wir mehrere Stücke, die eine rechteckige Form haben.

Perci sind ein altes Gericht aus Prekmurje. Für dieses Gericht brauchen wir Mehl, Zucker, Milch, Salz, Butter und Ei. Wir essen *perci* wenn sie noch heiß sind. Wir können es auch mit Schinken oder Käse machen. Das Gericht ist besonders bekannt bei älteren Menschen.

Sandra Terplan, David Tkalec, Tanja Ozmec, Lea Sečkar, Štefan Domitric,
9.r

Maja Horvat, 7.a

INTERNET IM LEBEN DER JUGENDLICHEN

Internet ist ein anspruchsvolles Medium, das von Jugendlichen weltweit täglich benutzt wird. Mit der Hilfe des World Wide Web kann man leicht an alle möglichen Informationen kommen, sich in Fremdsprachen weiterbilden,

gegenseitig korrespondieren, sogar eine Ausbildung abschließen...

In der Schule lernen wir auch, wie man eine Internetseite erstellen kann und der Computerkurs ist bei den Schülern sehr beliebt. Da lernen wir auch Vieles über andere, fortgeschrittene Technologien. Vor allem müssen wir vorsichtig beim öffnen bestimmter Inhalte, wie e-mails sein – den Absender überprüfen, weil man verschiedene Viren, Trojaner, Spam und so weiter bekommen kann.

Die bekanntesten slowenischen Internet – Suchmaschinen sind:
najdi.si, matkurja.com, iskalnik.com
slowwwenia.com;
und weltweit:
google.com, yahoo.com, msn.com,
altavista.com, livesearch.com.

Obwohl die Verwendung der Computer in heutiger Zeit unvermeidlich ist, müssen wir uns bewusst sein, dass unsere Personaldaten durch moderne Kommunikation leicht gestohlen werden können. Ein immer größeres Problem entsteht auch dadurch, dass Jugendliche viel zu viel Zeit hinter

dem Computer verbringen und den Kontakt zur Natur und Bewegung verlieren. Es gibt auch viele verschiedene Spiele, die man online spielen kann, wie zum Beispiel Poker, Farmville, Billard usw. So kann die Zeit, in einigen Fällen auch das Geld schnell vergehen, ohne dass man merkt. Auch die online Geschäfte bieten uns bei fast jedem klick ein „Super Angebot“ an. Man kann sagen, dass uns das Internet viel Positives gebracht hat, doch immer wird es Leute geben, die das ausnutzen werden.

Katja Duh, 9.a

David Duh, 8.b

TOKIO HOTEL – FUTURISTISCHES MUSIK- SPEKTAKEL IN WIEN

Tokio Hotel ist eine sehr bekannte Musikgruppe aus Deutschland. Sie

sind seit 2005 auf der Musikszene. Ihr neues Album *Humanoid* ist sofort auf die ersten Plätze gekommen. Von Februar bis April hatten sie eine Tournee „*Welcome to Humanoid City*“. Am 30. März 2010 waren sie auch in Wien und haben ein echtes „humanoidisches“ Spektakel gemacht!

Pünktlich um halb neun haben sich die Lichter ausgeschalten. Fans haben geschrien und dann hat es wirklich begonnen. In der Mitte der Bühne war eine große Metallkugel. Das Konzert hat mit dem Lied „*Komm*“ begonnen. Der Sänger Bill Kaulitz ist aus dieser Kugel gekommen - wie in einem Science-Fiction -Film.

Nach zwei neuen Songs hat das alte Lied „*Ich brech aus*“ eine echte Hysterie verursacht. Mit dem Konzert haben die Jungs gezeigt, dass sie noch besser sind als früher. Auch das Feuerwerk war fantastisch!

Die ganze Halle hat geweint und mit dem Sänger gesungen, als die Band ihren ersten Song „*Durch den Monsun*“ aus dem Jahr 2005 gespielt hat.

Der Gitarrist Tom Kaulitz hat hier seine neue Fähigkeit gezeigt – beim Lied „Zoom“ hat er auf dem brennenden Klavier gespielt und gezeigt, dass er auch ein super Klavierspieler sein kann. Das beste Teil des Konzerts war sicher der Song „Dogs Unleashed“. Bill hat uns mit der Ankunft an der Bühne mit dem Motorrad überrascht.

Das Konzert hat 1,5 Stunden gedauert. Die Zeit verlief viel zu schnell. Am Ende sind Bill Kaulitz, Tom Kaulitz und Bassist Georg Listing zurück in die Kugel gegangen. Der Drummer Gustav Schäfer ist ein bisschen mehr Zeit auf der Bühne geblieben und sich bei den Fans bedankt. Die Show war echt fantastisch! Die Jungen sind live noch besser und schöner. Alle haben zwischen dem Konzert viel mit dem Publikum kommuniziert und den Mädchen in den ersten Reihen viel Lächeln verteilt.

Es könnte einfach nicht besser sein. Die Band hat alles von seiner besten Seite gemacht und uns ihr futuristisches „Humanoid City“ gezeigt.

Sandra Terplan, 9.b

KÜRBISSE

Kürbisse (wissenschaftlicher Name Cucurbita) stammen aus der Familie Cucurbitaceae (die Kürbispflanzen). Sie haben zweiseitige Leitbündel. Das Kürbisfleisch und die Kerne sind essbar.

Ein typisches Kürbisprodukt ist das Kürbiskernöl. Das brauchen wir für den Salat, in warmen Speisen usw. Kürbiskernöl ist wirksam auch bei Brandwunden und Frostbeulen.

In der Herbstzeit sind Kürbisse als Dekoration gedacht.

Im Dorf Lipovci haben wir jedes Jahr einen Kürbisfeiertag. An diesem Tag bringen die Dorfbewohner die Kürbisse und dann wählen sie den größten und schwersten Kürbis. Aus den Kürbissen werden auch verschiedene Speisen gemacht, zum Beispiel: *Kürbisgibanica* (ein Kuchen), Kürbissuppe ...

Eine angenehme Atmosphäre macht der männlichen oder weiblichen Chor aus Lipovci.

Kinder schmücken Kürbisse und malen ihnen Gesichter an.

Špela Kovačič, 7.r

WIE IST DAS LEBEN IN EINEM KLEINEN ORT?

Ist es spannend, langweilig oder interessant?

Das erfährst du in meinem Artikel...

Viele Leute glauben, dass das Leben in einem kleinen Ort langweilig ist. Vielleicht ist es. Für mich ist es aber nicht. Ich habe hier sehr viele Freunde und Freundinnen. Die positive Seite ist, dass du hier jede Neuigkeit und Nachricht schnell erfährst.

Die negative Seite ist aber, dass es hier keine Einkaufszentren und Klamottenläden gibt.

Lipovci sind mein Wohnort, aber sie sind nicht sehr groß. Sie haben ca. 2000 Einwohner. Wir haben viele Gebäude, einen Sportplatz, die Kiesgrube *Vučja jama*... *Vučja jama* ist eine von vielen Attraktionen in Lipovci.

Wir sind auch sehr bekannt nach der Strickerei aus Stroh. Wir feiern auch den 1. Mai.

Lucija Erjavec, 7.r

ROMANTISCHE PLÄTZE FÜR MAGISCHE MOMENTE

Beltinci liegen im Nordosten Sloweniens, an den Grenzen zu Ungarn, Österreich und Kroatien. Inmitten der panonischen Ebene an den Ufern der Mura verbergen sich viele romantische Plätze...

Brod ist ein Schiff, das für die Überquerung von Flüssen oder anderen Gewässern bestimmt ist. Brod ist auf einem Stahlseil zwischen den Flussufern gebunden.

Krumplova noč (oder Kartoffelnacht) ist eine traditionelle Veranstaltung im Dorf Lipa. Die Veranstaltung ist den Kartoffeln gewidmet. In diesem Jahr wird sie zu 23mal stattfinden. Sie findet jedes Jahr während der ersten Woche im Juli statt. Jedes Jahr kommen rund 2.000 Besucher. Die Spezialität von Krumplova noč ist langaš. Jedes Jahr verkauft man in dieser nach ungefähr 1500 Stück langaš.

Die Mühle auf dem Fluss Mura ist die bekannteste Mühle in ganz Prekmurje. Es ist die einzige schwimmende Mühle in ganz Slowenien. Sie wurde im 4.

Jahrhundert gebaut. Hierher kommen viele Touristen aus Slowenien und auch aus anderen Ländern. Bei der Mühle feiern Einwohner jedes Jahr das traditionelle Fest Būjraški dnevi.

Spaziergang mit dein Freund oder Freundin, Blick auf den Fluss und das Plätschern von Wasser. Insel der Liebe ist der perfekte Platz für verliebte Menschen. Die Insel liegt mit einer Mühle neben den Fluss Mura. Es ist eine von vielen Sehenswürdigkeiten in Prekmurje.

Viele Menschen kommen hierher sowohl im Sommer wie auch im Winter. Im Sommer könnt ihr hier einen Abstieg zum Fluss machen, aber im Winter könnt ihr in die Mühle gehen und dort einen warmen Tee trinken. Etwas für romantische Seelen!

Der Öl-Rübsen gehört zu wichtigste landwirtschaftliche Pflanzen auf der Welt. Der Öl-Rübsen schützt auch vor Erosion den Boden und ist sehr wichtig für Bienen. Bauern sieben Öl-Rübsen Ende August oder Anfang September. Sie kultivieren Öl-Rübsen wegen des Samen. Aus Samen

bekommen sie Öl für Nahrung oder technische Absichten. Das Öl verwendet man bei Herstellung von Seifen, Farben, Textilien, Leder, in Druckereien und als eine Zutat in den Schmierstoffen. Sehr wichtig ist er für Bienen.

In letzter Zeit wird der Öl-Rübsen für die Produktion eines biologischen Dieselkraftstoffs verwendet. Dieser verschmutzt nicht die Umwelt und unterscheidet sich deswegen von Mineralkraftstoffen, weil Dieselkraftstoff keinen Schwefel enthält.

Tanja Ozmec, David Tkalec, Štefan Domitric, Sandra Terplan, Lea Sečkar, 9.r

avtor neznan

THEATERPROJEKT

Naša šola je bila letos v sklopu projekta Šole-partnerji prihodnosti prvič vključena v Theaterprojekt, nemški gledališki projekt.

V projekt je bilo vključenih 6 gledaliških skupin iz 6 različnih držav: Slovenije, Madžarske, Estonije, Češke, Litve in Poljske. Iz Slovenije je bilo izbranih 5 učenk iz naše šole in 5 učencev iz Gimnazije Murska Sobota.

Naše prvo skupno srečanje z ostalimi udeleženci je bilo januarja na Poljskem v kraju Jadwisin. Tam so nas razdelili v 3 mešane skupine, mi pa smo se tako hitreje povezali in spoprijateljili z ostalimi učenci. Tehnik gledališke igre so nas učili trije gledališki pedagogi. Učili smo se pravilnega dihanja, improvizacije, gibanja na odru ter pravilne izgovarjave. Seveda zadnji večer, ko smo na Poljskem sestavili svojo prvo gledališko igro in jo naslednji dan pred odhodom predstavili, ni manjkalo niti dobre zabave. Fantje so se preoblekli v

punce ter obratno, nato pa smo izbrali še najboljše 'preoblečene' posameznike.

Naslednjič smo se srečali le z enim pedagogom, ki je prišel v naš kraj, v Beltince. Pomagal nam je iskati ideje za igro, s katero smo se na koncu celotnega projekta tudi predstavili. Skupaj smo sestavljali različne scenarije, ki smo jih na koncu združili v celotno igro.

Junija smo odpotovali v kraj Pecs, ki leži na Madžarskem. Tam smo se ponovno srečali z vsemi udeleženci Theaterprojekta. Pedagogom smo predstavili igro, ki smo jo sestavili. Oni pa so nam dali še zadnje nasvete, kje moramo kaj spremeniti ali dodati. Igro so nam pomagali še izboljšati in jo prilagoditi odrskim zahtevam. Večer pred odhodom je vsaka država predstavila svojo igro. Po končanih predstavitev pa je sledil zaključek Theaterprojekta in zabava, s katero smo se s težkimi srci poslovili od vseh novih prijateljev.

Učimo se angleško

I BECAME A JOURNALIST

I was a 100% sure it was all a dream. I had a house, a big, yellow and obviously expensive house. I thought I was crazy, until I saw my full name on the mailbox.

I just stood there for a minute (or more), until I finally got the courage to open the gate. I wanted to run, but I was too curious. I had to see the house and the backyard. I looked around. The grass was perfect and there was a coconut palm right next to the gate and a swing in front of the house.

I ran behind the house and suddenly stopped. There was a pool. The water was perfectly blue and next to the pool there was a wooden bench. On the other side of the backyard, there was a grill, a picnic table and a cocktail bar. I wondered what the house was like.

I ran back to the frontyard and to the front door. I opened it and peeked inside. There was a long hall. I walked in and noticed photographs. I was on

Na igri pa nismo delali le med srečanja, ampak smo se vsak petek dobivali na vajah. Ogromno smo vadili tudi na pravilni izgovarjavi in gibanju na odru. Naša igra pa je premiero doživela maja na Festivalu talentov v Črenšovcih.

Z našo gledališko igro bomo nastopili še na prireditvi Kulturabend.de 18. junija 2010 v Beltincih, na festivalu Lent v Mariboru ter na festivalu Soboško poletje.

Sandra Terplan, 9.b

Mojca Žižek, 7.a

them in expensive clothes and next to me, there were famous people.

I opened the door at the end of the hall and walked inside the living room. There was a plasma TV, two sofas, a fireplace and a dog. A living dog. It had a collar with a name tablet on it: »Princess«.

She looked at me and barked. She was adorable. Then she suddenly ran out the door, back to the stairs and up. There was another hall and only one door. I opened it and walked in. Princess followed me. It has a bedroom and there was another door next to a chest of drawers.

Right through that door, there was an office. My office. There was a diploma from Yale and a journalist notebook on the desk.

Everything started spinning. I opened my eyes and saw my room. I was on my bed in my real room. I was right. That was a dream!

Niki Hüll, 7.a

PETS' DAY

This is a day in July when all people come with only house pets to a festival. They hold a balloon in the

same hand as they hold their pet. On balloons there are pictures of animals like: rabbits, mice, cats, small dogs, rats,... On this holiday no one works and every shop except pet stores is closed. On this day no one sleeps. All people are up for 24 hours. They spend the whole day with their pets. All people are invited, even those who don't have pets. On festival there are lots of different workshops on which you have fun with your pets. During the whole day animals eat cookies in shapes of their favourite food, which can be also eaten by people. At the end of the festival the judges choose the most beautiful animal, that gets a membership card in one of the pet stores, and gets everything in that store for free until the end of its life.

Mojca Žižek, 7.a

Nina Zadavec, 7.a

Učimo se špansko

MI PERRO DINGO

El perro es mi amigo.

Puede ser y tuyo.

Mi perro es cariñoso, miedoso,
a veces es también goloso.

Tiene los pelos brillantes marrones
y los ojos juguetones.

Su nombre es Dingo.

Le gusta jugar con Bingo.

Es un juguetón,
por eso estará siempre en mi
corazón.

Tajda Vöröš, 9.b

MOJ PES DINGO

Pes je moj prijatelj,
lahko je tudi tvoj.

Moj pes je ljubezniv, plašen,
včasih je tudi sladkosned .

Ima svetlo rjavo dlako
in igrive oči .

Ime mu je Dingo
in se rad igra z Bingom.

Je igriv, zato bo vedno v mojem srcu.

*Prevod pesmi Mi perro Dingo: Lara
Tkalec, 9.a*

Ljubezen je večna

Se še spomniš dne ko sva se spoznala? Na začetku je bil navaden dan, kot vsak drug, bil je navaden 29. april. Na začetku zabave si bil kot vsi ostali, ko pa sem se zazrla v tvoje globoke oči, je v meni nekaj prešinilo, kot da bi me nekaj zadelo.

Obšla me je nenadna sreča, toplota in mrzaz hkrati. Zaljubila sem se. To je res bila ljubezen na prvi pogled in ko sva prvič spregovorila, kar nisva morala nehati. In čeprav sva se videla prvič, se mi je zdelo, kot da te poznam že celo življenje. In tisti ples, ki mi bo ostal vedno v srcu.

Na začetku nisem pokazala interesa zate in se nisem hotela zaljubiti, a minevali so dnevi, ure, meseci. In čedalje več časa sva preživljala skupaj. Postal si vonj mojega telesa, zlezal si mi pod kožo. Enostavno začela sem te ljubiti, kot nikogar prej. in brez tebe nisem več vedela, kako naprej. In če me vprašaš danes, kaj bi brez tebe? Hmm. Ne morem si predstavljati več leta, meseca, tedna, dneva, ure, minute, sekunde brez tebe. Ne vem, kako naj te ustavim.

Nočem da greš! Ne vem, kako naj ti dopovem, da brez tebe mene ni. In ne rabim sanjati popolno ljubezen, rada bi jo živela s teboj. In kaj bi brez tebe? Ne bi bila vse to, kar sem, ko sem s tabo. Brez tebe bi bila noč brez zvezd. In kako si, ko si zaljubljen? Ko zagledaš ljubljeno osebo, zardiš, ko se te dotakne, ti bitje srca naraste na 200 in kaj so ti mravljinici po telesu in ščemenje v želodcu? In tisti nagajivi nasmeški, ko vidimo simpatijo? Kaj je to? To vse se dogaja takrat, kadar se zaljubimo. In če mene vprašate, če je res ljubezen večna, lahko povem samo to: večna ljubezen se ne bo nikoli končala, saj srečne pravljice nimajo konca!

Laura Šadl, 9.a

Lea Sečkar, 9.b

Ali obstaja ljubezen, ki traja večno? Vsi govorijo, da je najprej zaljubljenost, ki se spremeni v imeti

rad in potem si omisliš zakon in otroke, da bi popestril zadevo.

Če kdo izgovori besedo ljubezen, se takoj spomnim na ljubljeno osebo in se mi v trebuhu začnejo premikati metuljčki. Ljubezen je objem, poljub ... Ampak mnogo ljudi meša ljubezen z navado, s potrebo po občutku varnosti, trenutno zaljubljenostjo, fizično privlačnostjo. A vsak ima svojo predstavo o ljubezni. Ljubezen nosiš v srcu in kdor resnično ljubi, te ljubezni ne bo nikoli pozabil, pa čeprav se bo zelo trudil ali pa tudi ne in bo hotel obdržati lepe in manj lepe trenutke v svojem srcu za vedno. Ljubezen je, ko spoznaš njegove napake, ampak jih ne vidiš, ker se ti zdijo nepomembne. Ljubezen je, ko si v njegovem objemu in veš, da ne potrebuješ drugega, da bi bila srečna. Ljubezen je, ko se te je dotaknil in se ne bi več umila, ker se bojiš sprati njegove sledi po sebi. Ljubezen je, ko se ob njem ne moreš zbrati in se še pravilna izgovorjava vsake enostavne besede zdi nemogoča.

Zame je ljubezen je to, da me objame in se v njegovem objemu počutim varna pred celim svetom. Ko doživim občutek, da mi v njegovem naročju

ne more nihče škodovati. Varuje me pred težavami in, ko mi reče:«Brez skrbi, moja si!»

Urška Šinkec, 9.c

Ljubezen je večna. Ljubezen daje smisel življenju. Nekaj posebnega je na ljubezni. Je nekaj unikatnega. Nekaj neverjetnega. Ljubezen je dejansko edina, ki ima moč, da skregan svet združi v eno. Je edina, ki je v vsakem izmed nas, edina, katero si vsi mi želimo in jo iščemo. Vsi si želimo ljubezni. Vsi iščemo ljubezen. Večna ljubezen je lahko do samega sebe, do staršev, ljubezen do prijateljev, do nasprotnega spola.

Dominika Žalig, 9.a

Ljubezen daje življenju smisel. Je nekaj, kar si vsi želimo, čeprav jo skrivamo kdaj pa kdaj v sebi. Ljubezen daje občutek varnosti in nam dopolnjuje življenje. Kako pa se sploh zaljubimo? Kadar srečamo osebo, nam najprej postane všeč, zardimo. Ko pa pristopi k nam, kot naročeno, smo tedaj v domačih, starih oblekah, razmazanih ličilih, več ne vemo, kako nam je ime. Čez čas nekako začnemo, hočemo spoznati po notranjost. Pomembno je, da oba čutita in želita isto. Spoznata, da sta

ustvarjena drug za drugega. Ko se rodi ljubezen, je vse enostavno, lepo, brez skrbi. Posebej tedaj, ko ti reče:«Pomeniš mi vse na svetu, najraje te imam.»

Evelina Olaj, 9.b

Monika Pucko, 9.a

Z ljubeznijo se srečujemo vsak dan. Ne moremo se je izogibati. Vsak človek mora nekoga ali nekaj ljubiti.

Ljubezen obstaja že od samega začetka življenja. Ljubezen je večna. Ljubezen ne obstaja samo med partnerji, lahko je tudi med staršem in otrokom, med prijatelji, med živaljo in lastnikom. Ljubezen lahko izrazimo tudi fizično, ne samo z besedami. Z objemi, poljubi ... Kako je najlažje izraziti ljubezen? Ljubezen lahko izpoveš takrat, kadar osebo zelo dobro poznaš, ko veš, da ji lahko vse zaupaš. Brez ljubezni bi bilo

življenje zelo težko in bi se počutilo zelo osamljeno.

Klementina Kisilak, 9.a

RADA BI

Rada bi občutila tvoj objem,
ki bi mi ga dal iz dna srca...

Rada bi občutila poljub,
ki bi mi ga dal iz dna srca...

Rada bi občutila tvoj dotik,
ki je nekaj posebnega...

Ko umreva, ne bo več objemov,
poljubov, dotikov,
ostal bo le prah najine ljubezni,
prah, ki bo hitro izginil ...

Eva Vedenik, 9.a

DVE SINIČKI

Dve sinički sta prileteli
mamici v roke,
stiskali se k njej,
saj tu se nikogar ne boje.

Jaz spomnim se na čase
ko sem bil še mlad.
Stiskal sem se k mami,
ker imel sem jo rad.

Gregor Sabotin, 9. a

PESEM O LJUBEZNI

Ljubezen se rodi,
ko fantu iskreno
pogledaš v oči.

Ob pogledu na fanta
se dekle kar topi,
in v njegov objem
si pobegniti želi.

Fant pa si misli:
»Kaj, ko bi bila večno moja ti?«

Človeka si ne smeš lastiti,
ampak če ga zares
želiš ljubiti,
ga nikoli ne
smeš zapustiti.

Lara Tkalec, 9.a

Špela Sabotin, 9.c

Razmišljamo

FRANCE PREŠEREN DANES

France Prešeren je bil pesnik, ki je ustvarjal v romantiki. Med svojimi sodobniki je veljal vse do sredine štiridesetih let prejšnjega stoletja za nesporno pesniško avtoriteto, za umetnika brez enakovrednega tekmeča. Skoraj vse slovensko izobraženstvo je videlo v njem izrednega pesnika. Odnos širše slovenske javnosti do Prešerna se je začel spreminjati malce pred njegovo smrtjo. Kar nekaj časa je preteklo, ko so mu prisodili prvo mesto med slovenskimi pesniki.

Prešeren je bil za naš narod zelo pomemben, saj se je zavzemal za ohranitev slovenskega jezika. Če ne bi bilo njega, se naš jezik ne bi ohranil do danes. Medtem ko so nekateri pisci že začeli pisati v nemščini, je on še vedno vztrajal in pisal v slovenščini. Prešerna bi lahko označili kot pobudnika za obstoj našega naroda.

Le težka bi ga prezrli, saj nanj naletimo na vsakem koraku. Ko se sprehajamo po Prešernovem trgu,

nam naš pogled pogosto pristane na čudovitem Prešernovem spomeniku. Ob zmagi naših športnikov z ponosom vsi poslušamo slovensko himno in njegovo Zdravljico. Zdravljica je pesem napitnica, ki jo poznamo vsi slovenski državljani.

Čeprav ima mladina dandanes premalo časa, bi si ga morala vzeti več za poznavanje kulturne dediščine našega naroda. France Prešeren je umrl 8.2.1849. Na ta dan je v Sloveniji kulturni in državni praznik.

Prešeren je najboljši pesnik naše zgodovine, saj je s svojimi deli pripomogel k ohranitvi enotnosti slovenskega naroda, nam dal našo himno in nas v svojih pesmih naučil, kakšna je prava in resnična ljubezen.

David Tkalec, 9. a

Doroteja Kuzma, 6.b

KAJ MI POMENI PRIJATELJSTVO?

Prijateljstvo je ena najlepših stvari, ki ti jih podarja življenje. Prijatelji so najpomembnejši, saj so oni tisti, ki ti v najtežjih trenutkih stojijo ob strani, te podpirajo, tolažijo, razumejo, se s tabo smeji, ti zaupajo, te ne izdajo in te preprosto imajo radi.

Pred nekaj leti sem imela najboljšo in pravo prijateljico, vsaj jaz sem tako mislila do nekega dne. Bilo je v šoli, ko me je začela zmerjati, žaliti in odrivati stran. Sčasoma sem pozabila na vse in ji oprostila vse žalivke, a zamera pri njej je še vedno bila. Ker v šoli nisem mogla več prenašati vsega tega zmerjanja, sem stopila do razredničarke, ki je ukrepala. Sčasoma sva se pobotali in sedaj se razumeva. A vse to je minilo in ta izkušnja me je postavila na realna tla, saj sem ugotovila, da obstajajo ljudje, ki se lahko za tvoje prijatelje samo izdajajo. Niso vsa prijateljstva večna, a obstajajo taka, ki nikoli ne minejo. Najbolj trdna in prava prijateljstva za vedno ostanejo in čeprav gre vsak svojo pot, se te poti nekje križajo, se zopet srečajo in takšna prijateljstva za vedno ostanejo v srcu.

Vsak izmed nas ima prijatelje. Ampak ni rečeno, da so vsi prijatelji pravi, saj obstajajo takšni ljudje, ki se za to samo izdajajo in svoje prijatelje izkoriščajo, saj komaj čakajo, da se zlomijo in ostanejo sami brez prijateljev. A kakorkoli že, jaz svojih prijateljev ne izkoriščam in jih varujem, kot bi bili iz porcelana, da se ne bi zlomili. Uživam v njihovi družbi, saj se mi ni treba pretvarjati, kdo sem, saj me sprejemajo takšno, kot sem. Z njimi mi čas hitreje mine, je pa tudi res, da ti trenutki s prijatelji za vedno ostanejo v spominu in srcu.

Brez prijateljev bi bila izgubljena, depresivna, žalostna, osamljena, brez volje do življenja, saj so oni tisti, ki me vsak dan spravljajo v smeh in mi dajejo voljo do življenja. Upam, da bodo prijateljstva, ki so se stkala v času osnovne šole, ostala, saj smo skupaj doživeli veliko zanimivih trenutkov in smo premagali mnoge ovire, ki so nam bile na poti.

Skupaj smo nepremagljivi in upam, da se še bomo kdaj srečali, čeprav gre vsak svojo pot. Veliko ljudi pa se svojih prijateljev sploh ne zaveda. Zaradi družine, službe ali zdravstvenih težav jih postavijo na stran, kot da bi

najljubšo igračko spravili v škatlo in pospravili na podstrešje, ta pa bi potem čakala, da bi se spomnili nanjo in spomine iz otroških dni. Ampak to se ne bi smelo dogajati, saj si je za prijatelje potrebno vzeti čas, pa čeprav samo za en telefonski klic ali pa pogovor ob skodelici kave ali kozarcu soka. Večkrat bi morali prijateljem dati vedeti, da nam veliko pomenijo. Če pa smo jih kdaj prizadeli ali užalili, jim moramo preprosto reči: "Oprosti, nisem te želel užaliti ali prizadeti."

To razmišljanje mi je dalo misliti, kaj pa sploh meni pomeni prijateljstvo in ugotovila sem, da mi pomeni zelo veliko. S pomočjo tega sem se spomnila na veliko prijateljev, ki jih že dolgo nisem videla in s tem prišla do ugotovitve, da si moram vzeti čas in svojim prijateljem povedati, da jih imam rada in jih pogrešam, ko jih ni.

Veliko je misli o prijateljstvu in nekatere držijo, kot na primer: Pravega prijatelja spoznaš v nesreči. Ali pa: Pravi prijatelji pridejo k nam, če smo srečni in če jih povabimo, a če smo nesrečni, pridejo sami. Zaključila pa bi z mislijo, ki je meni najljubša: "Najpomembnejša stvar, ki jo moram

storiti za svojega prijatelja, je, da sem mu preprosto prijatelj. Če ve, da sem srečen, ker ga imam rad, ne bo pričakoval drugega. Mar ni prijateljstvo zaradi tega božansko?"

Lea Sečkar, 9.b

Kristjan Markovič, 9.a

BISTVO JE OČEM NEVIDNO

V družbi, kot je današnja, se ta pregovor iz Malega princa velikokrat izgubi. Nihče se več ne posveča drugim ljudem, da bi jih bolje spoznal. Vsem se nekam mudi in sploh se ne zavedamo, kako svet drvi mimo nas.

Večina od nas ocenjuje ljudi glede na njihov zunanji videz in si o njih ustvari neko mnenje, ne da bi se sploh vprašali, ali je res tako. Razlog zato je povsem preprost, saj sem se nam vsem nekam mudi in si sploh ne vzamemo časa, da bi koga bolje

spoznali in ga ne obsojali glede na zunanji videz. Menim, da so zato delno krivi časopisi, ki ves čas pišejo o lepih in bogatih ter internetne mreže, kot so Facebook, Twitter in Netlog. V teh mrežah lahko imamo na stotine prijateljev in lahko vemo, kako izgledajo, ne vemo pa, kako se počutijo. Ko sem malo brskala po spletu, sem prebrala, da je nekdo zapisal, da dokler ni imel Facebooka, ni imel prijateljev, zdaj jih pa ima več 200. Toda, ali so to pravi prijatelji? Te osebe ne vedo, kaj se skriva za našo zunanostjo, zato tudi ne morejo biti naši prijatelji. Pa naj še tako pohvalijo našo postavo ali stil oblačenja.

Pravi prijatelji so lahko le tisti, ki se s tabo zblížajo, te spoznajo in upoštevajo, te odvrnejo od norih idej, se smejejo in jočejo s tabo ter upoštevajo: »Bistvo je očem nevidno.«

Saša Škafar, 9.a

OB OKNU

Zunaj je začel padati rahel sneg. Sedla sem na okensko polico, vzela odejo in začela opazovati, kako snežinke v ritmu glasbe padajo na mokro travo. Vroče, lepo poletje se je poslovilo in zdaj so tu spet hladni, žalostni dnevi.

Z vročim čajem v roki se spominjam sonca in toplih dni. Opazujem drevesa, ki so bila včasih polna ptic, polna barv. Zdaj je vse sivo in ledeno. Trava, ki so jo krasile prelepe rožice, je zdaj bela.

Medtem ko premišlujem, začne še bolj snežiti. Spet pomislim na morje. Kako lepo me greje sonce, v roki držim sladoled in ...!

Takrat me je zmotila mama, ki mi je prinesla oprano bundo za zimo. Vprašala me je, kaj počnem na okenski polici, in odgovorila sem ji samo: »Nič«. Odšla je in zaprla vrata za sabo.

Pogledala sem ven in pokazalo se je sonce. Nehalo je snežiti. Tokrat mogoče še zadnjič vidim sonce v tej zimi, zato hitro vzamem pravkar oprano bundo in izkoristim ta prelepi dan.

Ko mi za hip sončni žarki posijejo na lice, se mi zazdi, kot da spet prihaja poletje. Žal pa mi kmalu postane jasno, da so to le sanje in da se je zima šele začela.

Tamara Jerebic, 9.a

ŽIVLJENJE

Življenje je eno samo,
zato ga izkoristi zdaj!
In ne glej samo v preteklost,
poglej naprej! V prihodnost.

Življenje je lahko lepo, a včasih
v življenju pridejo tudi težki trenutki,
pa tudi trenutki sreče.

Takrat je vse lepo.

Zato zaživi zdaj, ko si mlad.
Pusti skrbi in uživaj v tem času.
Sedaj naj te nič ne skrbi. Pusti
času čas in dovoli, da ti
življenje pokaže svoje
skrite poti, ki z veseljem
čakajo nate.

Nauk: za dežjem vedno posije sonce.
Tako je tudi v življenju.

Lara Tkalec, 9.a

Nastja Erjavec, 6.a

Za konec

HIMNA 9.A

Mi smo 9.a,
ki se že 8 let pozna.
Ko prvič v to šolo smo prišli,
bili smo vsi prestrašeni.
Drug drugega smo si ogledovali,
med sabo se še nismo poznali.

Toda že čez nekaj tednov, dni
postali pravi smo prijatelji.
Zdaj dobro se razumemo,
čeprav včasih tudi kaj se skregamo.

Učenje ne dela nam skrbi,
saj drug drugemu pomagamo si.
za nas namreč geslo to velja,
da 22 glav več zna.

Tu pa tam kaj ušpičimo,
a kaj hitro storjeno škodo popravimo.
Za vsako stvar še pohvala sledi,
ki prekrije in zbríše vse naše slabe
strani.

Tako upamo,
da smo na dobri poti,
in gremo skupaj našim ciljem naproti.
9.a bo zapisan v zgodovino.
Hej, a lahko vse skup ponovimo?

Laura Šadl, Dominika Žalig, 9.a

HIMNA 9.B RAZREDA

Dva tisoč dva leto pisalo se je,
ko prvič v klopi sedli smo se.

Ena in ena je dva,
prav kmalu začeli smo.

Veliko učenja, truda in dela,
da leto za letom smo rinili naprej.

Enkratno v šolo hoditi je,
se zabavati, veseliti
in kako ušpičiti še.

Tovarišice povejte naprej,
da z nami bilo vam je lepo.

Itak to smo mi,
ki skupaj osem let smo bili.

Bilo je lepo, morda bo težko
roko si podati in reči ADIJO!

Maša Škafar, 9.b

ANKETA

Devetošolci preživljajo svoje zadnje šolske dneve na OŠ Beltinci. O čem razmišljajo, so nam zaupali v kratki anketi.

To šolsko leto je bilo polno veselja, razočaranj in prepirov. Toda ob koncu 9. razreda, se bom spominjala le lepih trenutkov, ki smo jih doživeli skupaj.

Saša Škafar, 9.a

V vseh osmih letih je najtežje na koncu 9. razreda, ker smo se vpisali v različne srednje šole in se bomo po osmih skupnih letih razšli.

Klementina Kisilak, 9.a

Ob koncu 9. razreda je zelo težko. Mene obhajajo žalostni občutki, ko vem, da bomo šli v svet, se razšli in se ne bomo vsak dan srečevali in se pogovarjali ter si vse zaupali. Trenutke, ki smo jih skupaj doživeli, bom ohranila v najboljšem spominu in na te odlične sošolce ne bom nikoli pozabila.

Laura Šadl, 9.a

Konec osnovne šole je velik korak, še posebej, ko vemo, da se bomo s prijatelji razšli in videli le redkokdaj, mogoče sploh nikoli več. A mi ostali si bomo v spominu, naj zgodi se karkoli.

Dominika Žalig, 9.a

Bliža se čas, ko bomo zapustili osnovnošolske klopi in se podali v nam še neznan svet – srednjo šolo.

Tukaj smo spoznali prijatelje, sošolce in učitelje. Čez čas smo postali dobri prijatelji, zato je še zdaj toliko bolj težko.

Evelina Olaj, 9.b

Bliža se konec, ki ga vsi nestrpno pričakujemo. Na nek način smo veseli, saj se veselimo novih doživetij, po drugi strani pa smo žalostni, ker se bomo razšli s prijatelji, s katerimi smo mnogo ušpičili, in učitelji, ki so nas naučili mnogo stvari.

Urška Šinkec, 9.b

Pred nami so še zadnji dnevi pred zaključkom osnovne šole. Končno je prišel še tako nestrpno pričakovan konec. Vsi se že veselimo počitnic, novih doživetij in novih prijateljev. Po drugi strani pa smo žalostni, saj se bomo razšli s prijatelji in sošolci, s katerimi smo preživeli veliko zanimivih trenutkov, a tudi brez učiteljev ne bi bili tu, kjer smo zdaj, saj so nam oni dali vso potrebno znanje.

Lea Sečkar, 9.b

Patricija Zver, 9.c

KONEC ŠOLE

Sem Liridona,
kličejo me Dona,
rada se smejim,
rada se učim
ter se lovim
in hitro v šolo odhitim.

Poletje je prišlo,
ptički žvrgolijo,
rožice cvetijo,
veselje je prišlo,
da kmalu konec šole bo.

Zato se vsi otroci po dvorišču lovimo,
in se konca šole veselimo.

Liridona Zumeri, 5.a

Vanja Koroša, 8.c

FOTO UTRIP

Prvi šolski dan za prvošolce

Dedki in babice na obisku v 2. razredu

Na Pikinem festivalu v Velenju

Praznik buč v Lipovcih

Risanje na asfalt

Športni dan za razredno stopnjo

Športni dan za predmetno stopnjo

Zbiranje starega papirja

Zadovoljni v šoli

Praznični december

Igramo odbojko.

Učenci podružnične šole Melinci v šolski knjižnici

Dan Romov

Pohod vseh generacij

Mladi raziskovalci

Veselimo se počitnic.

**ZVEZA KULTURNIH DRUŠTEV SLOVENIJE, JSKD IN GEOSS SO PODELILE
OŠ BELTINCI PRIZNANJE ZA ODLIČNOST NA PODROČJU FOLKLORNE DEJAVNOSTI.
NA FOTOGRAFIJI JE SEDANJA GENERACIJA FOLKLORNIKOV OŠ BELTINCI.**